

Obreria de Santa Cristina

BUTLLETÍ INFORMATIU

Santa Cristina 2023

Festa Major de Lloret

2022

Primera Obrera: Cristina Batlle i Lloveras
Segona Obrera: Maria Malet i Obach
Tercera Obrera: Gemma Carbonell i Mas
Quarta Obrera: Marina Urpí i Agustí

2023

Primera Obrera: Alba Portavella Sariola
Segona Obrera: Laia Codina Fibla
Tercera Obrera: Carlota Crespo Suárez
Quarta Obrera: Núria Perea Domènech

Fotografies:
Cristina Triadó
Carlos Costa
Jordi Triadó
Dani Reyes
Tito Llorca

Arseni Frigola Bosch
Obrer Major

Els lloretencs —que a l'estiu anem força atragats— trobem el dia de Santa Cristina, en ple juliol, enmig del calendari estival, un dia per parar momentàniament i fer festa, ni més ni menys que la Festa Major del municipi.

Els lloretencs no utilitzem la diada de Santa Cristina com una excusa per aparcar per un dia la rutina del treball diari; ans al contrari: els sentiment dels lloretencs envers la patrona de Lloret són els que ens mouen a participar en tots els actes de la festivitat. Aquests actes, que organitza i patrocina l'Obreria de Santa Cristina, són els que conformen la festa tradicional, que es remunta molts anys enllà i és un element més de la singularitat de la nostra manera de ser.

Des de l'entitat que presideixo, seguirem treballant any rere any per continuar mantenint les nostres tradicions. Tanmateix, fa falta, a part de l'esforç econòmic que suposa per a l'Obreria, l'esforç i la col·laboració dels nostres socis i dels lloretencs i empreses que posen a la nostra disposició la seva feina i els mitjans materials de què disposen. A tots ells els vull manifestar el nostre agraïment. També fa falta, com no podia ser d'altra manera, la col·laboració del nostre consistori. A l'equip que hi ha hagut al capdavant del nostre municipi els darrers vuit anys, li vull agrair la

seva feina i participació en tots els temes relacionats amb l'Obreria en general, i en particular els relacionats amb la Festa Major. Han estat uns anys difícils; la pandèmia ha fet necessari entendre'ns i comprendre'ns mútuament per tal de dur a terme de la millor manera possible la celebració de les nostres tradicions i la nostra festa. Al nou equip de govern li desitjo els millors encerts; des de l'Obreria ens posem a la seva disposició per a tot el que creguin convenient.

Aquest any, que Lloret ostenta la capitalitat cultural de Catalunya, des de l'Obreria hem organitzat un petit homenatge a un element singular de la nostra festa, l'almorratxa. Sota el nom "L'almorratxa, vidre i tradició a Catalunya" es faran una sèrie d'actes de divulgació d'aquest recipient tan delicat, que conté flors i aigua perfumada. Tant de bo aquesta iniciativa sigui l'inici per, en el futur, treballar al voltant del món de l'almorratxa per conèixer com es fan, on les fan servir també per fer festa, on se'n poden visitar col·leccions, etc.

Un any més convido tots els lloretencs a viure, sentir i participar de la diada de Santa Cristina. Trobareu en aquest butlletí la programació de tots els actes, i espero i desitjo que en gaudiu.

Bona Festa Major a tothom i que Santa Cristina ens doni salut a tots. ■

Adrià Lamelas Martínez
Alcalde de Lloret de Mar

Benvolguts i benvolgudes,

És un orgull poder-vos adreçar unes paraules com a alcalde, un càrrec que he assumit recentment amb molta il·lusió i responsabilitat.

La Festa Major de Santa Cristina és per als lloretencs i lloretenques una diada estimada i també reivindicativa. Aquests dies, i especialment la diada de Santa Cristina, Lloret de Mar surt al carrer per venerar la seva patrona, però és també un moment per posar en valor la nostra història, les nostres arrels. Un passat custodiat, protegit i promogut per l'Obreria de Santa Cristina des de fa segles, a qui agraïm la seva inestimable tasca per preservar aquest llegat que contribueix a la cohesió, al sentiment de poble.

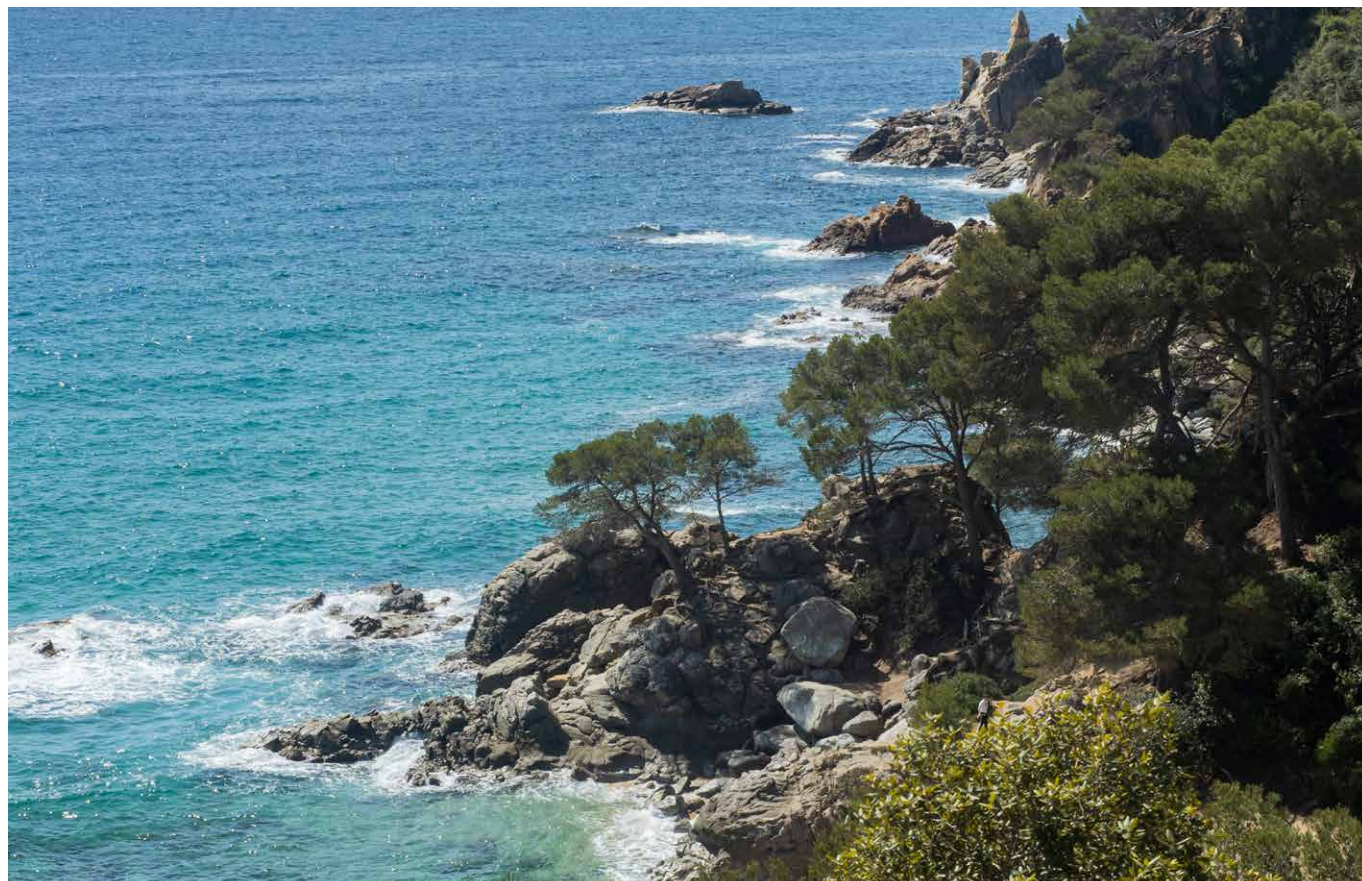
Aquest any, que Lloret de Mar ostenta el títol de Capital de la Cultura Catalana 2023, des de l'Ajuntament de Lloret, conjuntament amb les diferents entitats culturals,

socials i esportives lloretenques, hem configurat una completa programació per a tot l'any. Un programa que inclou novetats, però que també vol posar en valor la intensa vida cultural que té la nostra vila des de fa anys i que encara massa sovint és desconeguda.

Lloret de Mar té una rica vida cultural i també un privilegiat entorn natural, com el paratge de Santa Cristina, que conviden a gaudir de la nostra vila i la seva gent. El nostre objectiu comú ha de ser continuar treballant plegats per la seva preservació i promoció.

Bona Festa Major!

Lloret de Mar, juliol 2023. ■

Mn. Martirià Brugada Clotas
Rector de la parròquia de Sant Romà de Lloret de Mar

Celebrem Santa Cristina

Hi ha qui pot pensar que és una celebració folklòrica. Però és molt més que folklorisme. És, sobretot, una celebració religiosa centrada en la figura de la noieta santa Cristina que vol omplir-nos de la LLUM DIVINA i embolcallar-nos en l'Esperit del Senyor.

Situada aquesta celebració al bell mig de l'estiu, ens aboca a donar gràcies pel què ha estat el curs parroquial a suara finit. N'hi ha motius.

A la nostra parròquia, fa pocs dies s'han confirmat 16 noies i nois de diverses edats. Només això ja és un motiu de joia. I amb la celebració del sagrament, celebrem la integració d'aquests joves a la vida parroquial: requisit que considero fonamental quan es demana poder formar part del grup d'obreres.

També cal agrair tot el què ha estat la vida parroquial d'aquest curs 2022 / 2023: bateigs (25), primeres comunions (25), casaments (26)... I especialment amb els bateigs i les comunions, no podem oblidar l'equip de catequistes que han acompanyat pares i infants en aquests moments fonamentals de vinculació a Jesucrist, el Cep veritable. Aquí també vull afegir el grup de persones impedides que reben periòdicament a casa seva la visita de delegats parroquials rebent l'Eucaristia.

Afegeixo a aquest agraïment tot el treball que realitza Caritas Parroquial al servei dels més desfavorits de la nostra vila (alfabetització, reforç escolar, orientació laboral, gestió de documentació, servei de roba, aliments...).

I encara cal agrair l'acompanyament musical del Cor Alba de Prima a les celebracions més emblemàtiques, el grup de reflexió VIDA CREIXENT, l'equip d'assistents i voluntaris diversos que vetllen pel manteniment de les instal·lacions parroquials i la mateixa vida parroquial... Quants i quants col·laboradors i col·laboradores, voluntaris i benefactors que ajuden a fer real la vitalitat de la nostra comunitat parroquial!

I encara, quina collada de persones, diumenge rere diumenge, una festa darrera l'altra, ens hem anat aplegant per celebrar la presència del Senyor enmig nostre.

I el *Full Parroquial*, amb *L'Afegitó*, s'ha anat distribuint i llegint (uns 90 exemplars dels impresos i uns 150 per whatsapp) una setmana darrera l'altra tot informant-nos, formant-nos, creant lligams...

Si bé la nostra comunitat viu amb senzillesa la seva realitat, ningú pot oblidar que és una comunitat viva amb la voluntat de ser cada vegada més evangèlica i evangelitzadora. DEO GRATIAS!

Òbviament, la diada de Santa Cristina és també el moment d'encomanar a Déu els germans difunts del darrer any (140). Al cel sian!

I en l'espera que en properes celebracions les presideixi el nou bisbe de Girona, enguany tindrem el goig que la presideixi Mons. Joan Godayol i Colom, bisbe emèrit d'Ataviri (Perú), religiós salesià que viu la seva jubilació a Mataró. Moltes gràcies!

I acabo amb l'estrofa d'uns antics goigs (s. XVII) dedicats a santa Cristina conservats a l'arxiu de la nostra Parròquia:

Vós fóreu martiritzada
a l'edat d'onze anys:
per ço sou tan venerada
en tot lloc de cristians.
Vencedora de tirans,
fóreu vós, verge sagrada.

Gloriosa verge, i santa
Cristina intitulada:
puix teniu glòria tanta,
Siau la nostra advocada

Que tingueu tots un bon estiu i una bona festa de santa Cristina! ■

Festa Major 2023 Programa d'actes

Actes organitzats i patrocinats per l'Obreria de Santa Cristina

Dissabte, 22 de juliol

A les 19 h **"S'Amorra Amorra" Jove** a la platja,
davant del Museu del Mar

Diumenge, 23 de juliol

Vigília de Santa Cristina

A les 19 h **Missa de Santa Cristina** (anticipada)
a l'església parroquial de Lloret

A les 22 h **"PASSADA"** dels Obrers de Santa Cristina
pels principals carrers del poble,
anunciant la festa.

Dilluns, 24 de juliol

Festa de Santa Cristina

A les 7.30 h **"PASSADA"** dels Obrers
de Santa Cristina, anunciant
la sortida de la processó.

A les 8 h Sortida de la **PROCESSÓ** de l'església
parroquial fins a la platja, per anar,
per mar, a l'ermita de Santa Cristina.

Cant de la **"SALVE"**.

Tot seguit, en el santuari,
MISSA SOLEMNE,
amb acompanyament del
cor parroquial "Alba de Prima".

Veneració de "Sa Relíquia"
i cant dels goigs.

*Aforament reduït a l'interior
de l'ermita. A l'exterior hi haurà
una pantalla i seients per seguir
la celebració.

Estofat tradicional, a la sortida,
a la **plaça del Pi**, ofert als mariners,
vogadors i autoritats convidades.

A les 12 h Sortida de **PROCESSÓ**
de l'ermita de Santa Cristina
per tornar, per mar,
a l'església parroquial.

A les 19.30 h **BALL DE PLAÇA**
o **"DANSA DE LES ALMORRATXES"**
davant de la Casa de la Vila.■

Ordre de la processó de Santa Cristina

Anada i tornada

Anada, de la parròquia a la platja de Lloret

1. **CREU**
Escolans i tres pendons antics
2. **Banderes dels club i tripulacions:**
 1. Bandera **blanca i verda** (Ajuntament de Lloret)
Equips de l'entitat. Tripulacions femenina i masculina
 2. Bandera **grogà - Sant Isidre** (Sant Romà)
Tripulacions femenina i masculina
 3. Bandera **blanca amb la creu vermella - Sant Jordi** (Club Nàutic)
Equips de l'entitat. Tripulacions femenina i masculina
 4. Bandera **verda - Sant Roc** (Casinet)
Equips de l'entitat. Tripulacions femenina i masculina
 5. Bandera **blava i taronja** (Gremi d'Hotelers)
Equips de l'entitat. Tripulacions femenina i masculina
 6. Bandera **blanca** (Es Vano)
Tripulacions femenina i masculina
 7. Bandera **blau cel - Sant Pere** (Confraria de Pescadors)
Tripulacions femenina i masculina
 8. Bandera **blava - Sant Elm** (Confraria de Sant Elm)
Tripulacions femenina i masculina
 9. Bandera **grana - Santa Cristina** (Obreria de Santa Cristina)
Tripulacions femenina i masculina
3. **COR ALBA DE PRIMA**
4. **Banderes antigues (grans)**
 1. Senyera de Catalunya
 2. Bandera de Lloret, **verda i blanca** (Ajuntament)
 3. Bandera de **Sant Isidre, groga** (Sant Romà)
 4. Bandera de **Sant Jordi, blanca amb creu vermella** (Club Nàutic)
 5. Bandera de **Sant Roc, verda** (Casinet)
 6. Bandera **blava i taronja** (Gremi d'Hotelers)
 7. Bandera **blau - Sant Elm**
Imatge de Sant Elm
Confraria de Sant Elm
 8. Bandera **blau cel - Sant Pere**
Imatge de Sant Jaume
Confraria de Pescadors
 9. Bandera **blanca** (Ses Obreres)
 10. Bandera **grana - Santa Cristina** (Obreria de Santa Cristina)
Marabadessa i Àngel Porrer
Obreres i angelets
Obrers de Santa Cristina
Imatge de Santa Cristina
Portadors, balladors del Ball de Plaça
5. **SR. RECTOR AMB SA RELÍQUIA**
6. **MÚSICS**
7. **AUTORITATS**
8. **PÚBLIC QUE SEGUEIX LA PROCESSÓ**

Tornada, des de la platja fins l'església parroquial

1. **CREU**
Escolans i tres pendons antics
COR ALBA DE PRIMA
2. **Banderes antigues (grans):**
Senyera de Catalunya
Bandera de Lloret, verda i blanca (Ajuntament)
Bandera de Sant Isidre, groga (Sant Romà)
Bandera de Sant Jordi, blanca amb creu vermella (Club Nàutic)
Bandera de Sant Roc, verda (Casinet)
Bandera blava i taronja (Gremi d'Hotelers)
3. Bandera de Sant Elm, blau (Confraria de Sant Elm)
IMATGE DE SANT ELM
CONFRARIA DE SANT ELM
4. Bandera de Sant Pere, blau cel (Confraria de Pescadors)
IMATGE DE SANT JAUME
CONFRARIA DE PESCADORS
5. Bandera de Ses Obreres, blanca (Es Vano)
6. Bandera de Santa Cristina, grana (Obreria de Santa Cristina)
7. **MARABADESSA I ÀNGEL PORRER**
8. **OBRERES I ANGELETS**
9. **OBRERS DE SANTA CRISTINA**
IMATGE DE SANTA CRISTINA
Portadors, balladors Ball de Plaça
10. **Sr. RECTOR AMB SA RELÍQUIA**
11. **MÚSICS**
12. **AUTORITATS I CONVIDATS**
13. **PÚBLIC QUE SEGUEIX LA PROCESSÓ**

Recomanacions

A les embarcacions:

- Cal que les embarcacions de gran tonatge vigilin els cops de mar que originen per tal de no posar en perill les altres barques.
- L'embarcació capitana, que és la que porta la imatge de Santa Cristina a bord, anirà sempre al capdavant de la processó. Per a un major ordre, les altres barques procuraran seguir-la.
- A la vista de Sant Pere del Bosc la processó s'atura; es canta la Salve i els llaguts se situaran a banda i banda de la nau "capitana". En aquest moment, es prega el màxim de silenci i recolliment.
- Després del cant de la Salve, es donarà sortida a la regata "S'amorra, amorra". El romiatge marítim es reprendrà darrera dels llaguts, sempre vigilants la posició de l'embarcació capitana, que és la que marcarà el ritme i que ningú no podrà avançar sota cap concepte. Igualment, en cap circumstància, es podrà avançar el darrer llagut ni envair el camí de cap altre.
- Un cop arribats a terra els llaguts, amorraran primer la nau capitana i l'embarcació que porta les autoritats i, successivament, els diversos creuers i embarcacions que porten la resta de la gent.
- A la tornada, la regata davant la platja de Lloret serà amb tripulacions femenines.

Al Ball de Plaça:

- L'accés dels fotògrafs a la plaça durant el Ball de Plaça del dia 24, està regulat per l'Obreria com a organitzadora d'aquest acte. Només hi podran accedir els fotògrafs que prèviament hagin obtingut i exhibeixin l'acreditació de l'Obreria, condicionada a que els moviments no interfereixin en la bellesa i visió de conjunt de la dansa.

Gràcies a tothom per la comprensió i col·laboració. ■

Convocatòria

de noves Obreres

Vols ser Obrera?

- Les noies que vulguin assumir el compromís de ser Obrera de Santa Cristina durant un any, han de dirigir-se per escrit a l'Obreria de Santa Cristina, apartat de correus 455 de Lloret, o entregar personalment la carta a algun dels Obrers. Ho poden demanar totes les noies que, sense limitacions d'origen o residència, tinguin una edat compresa entre els 16 i els 22 anys al demanar la plaça, durant els mesos de novembre i desembre.
- Cal indicar a la carta el telèfon de contacte, i acompanyar la fotocòpia del document d'identitat. Les sol·licituds que no compleixin amb aquest requisit o que arribin fora de termini seran descartades. S'agrairà que indiquin el correu electrònic, si en tenen.
- Seran elegides per votació secreta de la Junta d'Obrers, formada pels quatre Obrers efectius i els dos Obrers honoraris (Sr. Alcalde i Sr. Rector).
- Ostentaran el càrrec durant un any, a partir de llur presentació oficial en el transcurs de la festa religiosa dels Perdots (segon diumenge de Quaresma).
- La seva missió consistirà a col·laborar amb la seva presència personal al digne manteniment del santuari de Santa Cristina i en totes les activitats per les quals siguin requerides per l'Obreria.
- Durant la Festa de la Santa, les Obreres i els Obrers protagonitzaran l'ancestral Ball de Plaça o Dansa de Ses Morratxes. (Els Obrers titulars, però, podran ser substituïts per joves elegits expressament per aquesta comen-sa.)
- Podran assistir a les assemblees amb veu però sense vot.
- Abans del dia 10 de gener, l'Obreria confirmarà per telèfon o correu electrònic a les candidates, la rebuda de la seva sol·licitud. En cas de no rebre aquesta confirmació i fins al dia 15 de gener, es podran comunicar amb l'Obreria per exposar la sol·licitud.

Relació d'activitats on es requereix el compromís d'assistència i col·laboració de les Obreres de Santa Cristina

- Vigília dels Perdots el 24 de febrer de 2024.
- Concert de la Vetlla dels Perdots (24 de febrer de 2024). Parròquia de Sant Romà.
- Festa dels Perdots (25 de febrer de 2024).
- Presència a l'Ermita per la Marxa de les Ermites (31 de març de 2024: de 8.30 a 11 h).
- Aplec de la Sardana: obrir i vigilar l'Ermita de Santa Cristina fins al final de l'aplec (1 de maig de 2024).
- Assaigs del Ball de Plaça, des de l'1 al 23 de juliol, de dilluns a divendres, de 22 a 24 h, aproximadament. Compromís d'assistència dels companys balladors.
- Trobada anyal d'Ex-Obreres (aproximadament, segon divendres de juliol).
- Reunió prèvia a la Festa Major (durant la primera quinzena de juliol, aproximadament).
- 23 de juliol, a les 16 h: condicionar la Plaça del Pi per a l'estofat i l'ermita. A les 22 h, Passada pels carrers de Lloret.
- 24 de juliol: Dia de Santa Cristina. Processó, Ball de Plaça i sopar a la Plaça del Pi.
- 26 de juliol: Ball de Plaça a l'Hospital (16.30 h) i a la plaça de la Vila amb la Confraria de Sant Elm.
- Concerts d'Estiu a Santa Cristina: repartir cartells els dies previs. Assistència tres divendres d'agost a la nit. S'ha de ser a Santa Cristina una hora abans de l'inici dels concerts que normalment comencen a les 22.30 h. És imprescindible la vostra assistència.
- Concert de Nadal a l'Ermita, diumenge a la tarda, una setmana o dues abans de Nadal. S'ha de ser a Santa Cristina una hora abans de l'inici del concert. Repartiment de Cartells els dies abans. És imprescindible la vostra assistència.
- 1 de gener de 2024. Sardanes a l'Alba, a les 7 h.
- Assemblea anyal de l'Obreria. Un o dos diumenges abans dels perdons, a les 11 h.
- Assemblees extraordinàries de l'Obreria.
- Concerts dels Perdots, de la vigília del 2025.
- Festa els Perdots de 2025.
- I totes aquelles activitats que eventualment puguin sortir. ■

Resum d'activitats de l'entitat

De juliol de 2022 a juny de 2023

Trobada d'ex-Obreres 2022

El 15 de juliol, ja dins el calendari de la Festa Major, es va celebrar a Santa Cristina la trobada anual d'obreres organitzada per la Comissió d'Obreres. Les assistents procediren a la votació dels premis Ses Obreres en la modalitat de cartells. La trobada va comptar amb la presència d'una cinquantena d'exobreres. I es va fer entrega dels reconeixements a les obreres que feia 25 i 50 anys que van exercir el càrrec.

Festa de Santa Cristina 2022

El 23 de juliol, vigília de Santa Cristina, es va fer la missa anticipada a les 7 de la tarda, a la parròquia, presidida pel senyor rector, amb l'assistència dels obrers, les obreres i veneració de Sa Relíquia.

A les 10 del vespre del mateix dia 23, es va fer la passada anunciant la festivitat de l'endemà, amb la participació dels obrers i les obreres, la Marabadessa, els balladors del Ball de Plaça, els músics, i aquest any sí, novament van poder acompanyar la passada els vogadors dels diferents clubs i el públic que ho va desitjar.

El sorteig per les posicions de sortida del S'Amorra Amorra es va dur a terme a la plaça de l'Ajuntament, com era habitual abans de la pandèmia.

Tot seguit es va fer el Toquen a Córrer popular i les sardanes.

El dia de Santa Cristina, acompanyats de bon temps, vam començar la diada amb la Passada del Obrers, amb el recorregut habitual, recollint les autoritats a l'Ajuntament per anar tots plegats fins a la parròquia per començar la processó fins a la platja de Lloret. Juntament amb les autoritats locals, encapçalades per l'alcalde de Lloret, Jaume Dulsat i Rodríguez, assistiren a la processó el conseller Jaume Giró, el conseller Roger Torrent i els diputats del Parlament de Catalunya, Marta Vilalta i Jordi Orobitg. Ens sentírem molt honorats amb la presència del conseller

de l'1 d'octubre, Jordi Turull i Negre, acompanyat i guiat en tot moment per la diputada al Parlament de Catalunya Maria Antònia Batlle i Andreu.

Aquest any, degut a la situació que la pandèmia ha deixat també en el sector de les embarcacions turístiques, vam comptar amb menys embarcacions de les que habitualment les empreses del sector posen desinteressadament a disposició de l'Obreria i fins a ultimíssima hora no vam poder assegurar la tornada de la processó per mar. En total, 633 persones es varen desplaçar per mar, amb les embarcacions posades a disposició de l'Obreria per part de les empreses de creuers turístics. Lluny de les més de 1.000 places amb què comptàvem abans de la pandèmia. Les 390 places a disposició del públic es van vendre al preu d'1 euro a l'Oficina de Turisme del Museu del Mar a benefici de Càritas.

Un cop tots embarcats, seguirem el recorregut tradicional de la processó per mar, acompanyats d'un gran nombre de barques de pesca i esbarjo. Arribats a les envistes de Sant Pere del Bosc, amb les embarcacions aturades, va ser un goig veure tots els llaguts formats, remes enlaire en senyal de respecte, entonant la Salve.

Un cop acabat el càntic religiós, es donà pas a la sortida del S'Amorra Amorra de les tripulacions masculines. En arribar a la platja de Santa Cristina, el guanyador fou el Club de Rem Santa Cristina.

Un cop desembarcats es procedí a donar la sortida al S'Amorra Amorra de les tripulacions femenines, i en resultà guanyador el Club de Rem Hotelers.

Amb la processó formada de nou, iniciarem el recorregut fins a arribar a l'ermita, on es celebrà l'Ofici, presidit pel senyor rector, a l'inici del qual l'obrer major dirigí unes paraules de benvinguda als assistents per agrair la seva presència als actes, molt especialment al conseller Jordi Turull i Negre, de qui va destacar que la seva presència omplia l'ermita de dignitat, a la qual cosa els presents correspongueren amb una gran, llarga i emotiva ovació.

Les obreres van participar en la litúrgia fent les lectures durant la missa i oferint una majòlica amb la reproducció de l'ermita de Santa Cristina.

El cor Alba de Prima acompanyà amb els seus cants la litúrgia i cantà els goigs mentre es venerava Sa Relíquia.

L'Obreria va obsequiar amb una almorratxa el conseller Jordi Turull en agraïment per la seva presència a la festa de Santa Cristina.

Tot seguit vam poder gaudir, aquest any sí, amb l'ambient festiu habitual, de l'estofat a la plaça del Pi.

De tornada –com sempre, amb menys participació d'embarcacions que l'anada–, la processó es va tornar a formar pels carrers de la vila fins al temple parroquial finalitzant l'acte amb unes paraules del senyor rector.

A la tarda se celebrà el tradicional Ball de Plaça amb les obreres –Cristina Batlle Lloveras, Maria Melet Obach, Gemma Carbonell Mas i Marina Urpí Agustí– i els seus balladors –Romà Martí Pinto, Gerard Simeon Vallvé, Romà Zapata Bosch i Pol Solé Urpí–. L'acte es va celebrar amb tota lluïdesa comptant amb l'expectació de costum. Hi assistiren l'alcalde de Lloret, els regidors municipals i les autoritats locals, juntament amb els obrers de Santa Cristina, el senyor rector i la Marabadessa. Vam obsequiar les obres amb la medalla de l'Obreria i per la seva part l'Ajuntament els va entregar una rèplica de la Dona Marinera. L'acte va finalitzar amb una sardana ballada per les quatre parelles a la qual es van anar incorporant els assistents fins

a fer una rotllana que omplia tota la plaça. L'Ajuntament va oferir el refrigeri de costum finalitzat el ball.

Ja a la nit i en el marc de la plaça del Pi, vàrem celebrar el sopar de Santa Cristina. Acabàrem el sopar amb una animat fi de festa amb ball.

Després de dos anys marcats per les restriccions de la covid, de les quals ens n'hem sortit tan bé com hem sabut, finalment aquest any hem pogut viure i sentir una diada de Santa Cristina amb plenitud.

Concerts Música a Santa Cristina

El mes d'agost es desenvolupa el cicle de concerts d'estiu "Musica a Santa Cristina". El dia 5 amb X-TRAMP, el dia 12 actuaren a l'interior de l'ermita la formació DELIS DUO, i finalment el dia 19, també a dins l'ermita, un tenor acompanyat de piano i mandolina ens oferí un concert de cançó napolitana.

Visita d'un grup de Bolsena

Del 28 de setembre al 5 d'octubre ens visitaren un grup de bolsonesos, acompanyats de Roberto Basili. Els obrers, juntament amb l'alcalde de Lloret, alguns regidors municipals i socis de l'Obreria, els donàrem la benvinguda a l'hotel on s'hostatjaven, els vam obsequiar amb unes làmines d'imatges del paratge i l'ermita de Santa Cristina fetes per l'obrer Jordi Triadó, juntament amb altres obsequis per part de l'Ajuntament i de l'Obreria. Els dies de la seva estada varen visitar Barcelona i Tossa; en aquest cas, amb una visita guiada per la Vila Vella en què contàrem amb la col·laboració de Mario Zugitello. A Lloret varen visitar el Museu del Mar, el Cementiri Modernista i la finca i l'ermita de Santa Cristina. Per finalitzar la seva estada a Lloret, es va fer un dinar de germanor al restaurant de la platja de Santa Cristina, ofert als bolsonesos conjuntament per l'Ajuntament i l'Obreria. Ens hi acompanyaren diversos socis i lloretencs que van viatjar a Bolsena el mes de juny.

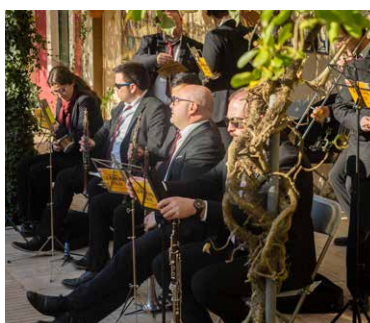
Concert de Nadal

El dissabte 17 de desembre, a 2/4 de 8 del vespre, i després de dos anys sense poder-se dur a terme, es va fer el concert de Nadal que tradicionalment organitza l'Obreria amb una nombrosa assistència de públic. La Banda del Col·legi Santa Maria de Blanes interpretà un programa de temes nadalencs. El públic assistent va gaudir amb el concert i recompensà els joves artistes amb intensos aplaudiments.

Festa dels Perdons

El dia 5 de març vam celebrar l'Aplec dels Perdons. El concert de la vigília anà a càrrec del cor Sota Palau de Blanes, que va interpretar cançons de temes catalans i internacionals. L'assistència de públic va ser l'habitual i va mostrar la seva satisfacció en acabar el concert.

El dia de la Festa dels Perdons, a les 12 del migdia, es va celebrar l'ofici presidit pel senyor rector en què van prendre possessió del càrrec les noves obreres, el cor Alba de Prima va interpretar la part cantada de la missa. En acabar es va venerar Sa Relíquia cantant els goigs. A la 1 del migdia i a les 4 de la tarda, un any més, la Cobla Principal d'Olot interpretà sardanes, el Xino-Xano va organitzar una anada a l'Aplec a peu i ens oferí als assistents un magnífic arròs. ■

Confraria de Sant Elm de Lloret de Mar

Ignasi Riera i Garriga
Obrer Major - President

Avui en Pep està content! És negra nit, però avui és especial: el seu pare se l'endú per primer cop a ensenyar-li les arts de pescar.

Surten tots dos de casa, tot és immòbil, ni les fulles cauen. Agafen el camí cap al traju de Vilavall per treure el bussi i sortir en mar.

El cel comença a clarejar; és d'un blau molt fosc que permet veure més enllà de la curta distància.

Com ells, la resta de pescadors, mentre posen a punt tot el material que necessiten, enceten la conversa de bon matí:

- Bon dia! Promet bona mar, la jornada! És planera! No-més l'aigua s'atreveix a acaronar la platja suaument.
- Bon dia! Sí, sembla que sí... Encara que no ho sé... No les tinc totes...
- Tu sempre tan pessimista.
- No, no! Mira al fons, ben al fons... Es veu com una bro-mera... Un horitzó de vapor... Jo diria que són onades que s'apropen.
- Treu-te les teranyines que portes als ulls de dormir i deixaràs de veure bromeres a fons de mar!
- Riu, riu, però mira el fons...
- Pot ser! Però, d'aquí que arribin, queda una jornada de bona pesca. Avui és un bon dia per ensenyar els arts de pescar al meu fill.

— Com passa el temps!

— Sí, ja és un vailet; ja han passat 8 tardors des que va néixer.

— Ja gairebé bé ets un adult! Ja has de començar a aprendre la feina del pare! Escolta bé tot el que et digui! El teu pare és un gran pescador. Fas cara de bon vailet i que aprendràs molt ràpid.

— Veus, fill, tots els pescadors arreglen tots els estris en terra. Es treballa més bé que a mig de mar. Per això ho hem de posar tot ben endreçat ara...: aquí posarem els galls, a continuació els caps que agafen les pedres...

— I per què, pare, a mig de mar tot és més difícil?

— Perquè qualsevol accident té conseqüències fatals. S'ha de vigilar molt!

Veus, aquí hi van les xarxes... Aquest espai és per poder remar... Prepara els remes i revisa els estrops per lligar-los a les escalemeres... Allí posarem els cistells per desar-hi la pesca...

Crec que ja ho tenim tot a punt... Doncs ja podem sortir!

Un cop dins l'aigua, enfilaren a recollir les xarxes que el dia abans havia deixat en mar. Cada filat que treien portava més peix que l'anterior. Concentrat i orgullós de mostrar-li al seu fill la seva manera de pescar, va decidir posar dins de mar un parell de palangres plens d'hams per acabar d'arrodonir la jornada.

Mentre anaven d'una xarxa a l'altra, tiraven un ham lligat a un fil per si algun peix gros s'hi volia enganxar.

Es van endarrerir un xic i van quedar els últims a mig de mar, amb els coves plens de peix. I encara els quedava recollir l'última xarxa. Mai havia tret tant de peix!

Tot d'una la mar va fer brandar es bussi, l'home aixecà la mirada per veure què passava i s'adonà que la mar començava a despertar del seu son.

Baixà la mirada i continuà feinejant. A poc a poc, les ones començaren a créixer i el temporal se'ls va tirar sobre...

— Rema, fill, que ens queda l'última xarxa per treure!

Per més fort que vogués, les onades i la inexperiència del fill impedièren que el bussi avancés.

— Deixa'm que jo em posi als remes i tu vigiles!

A cada ordre que dona, el cor se li encongeix i el Mediterrani s'envalenteix més.

Els cops de mar fan moure el bot d'estribord a babord. Les brandades cada cop són més grans:

— Pare, mira quina onada més gran que ve!

— Fill, lligat un cap a la cintura, no fos cas que sortissis disparat! Després, amb el timó, ajuda'm a enfilat la proa en direcció a les onades per poder cavalcar-les. Sobretot, que no ens tirin cap a les roques de la costa! Hem d'anar en direcció al fons i contrarestar la força de les ones per fugir de les roques.

— Com?

— Hem de capejar el temporal!

L'única manera de sortir vius d'aquí mig és anar en direcció oposada a les onades. Proa contra elles!

Encara el bussi puja i baixa! Així, l'aigua no entra dins.

Així, hem d'aguantar el temporal fins que amaini!

Fes que les ones impactin contres les amures de proa!

Les onades ja fan dos metres d'alçada; es temen el pitjor. Una gairebé posa el bot en vertical. Sort que el seu fill va lligat!

Són tots dos, sols a mig de mar amb tota l'herència familiar a sobre.

Tant de peix que porten sobrepassa la capacitat del seu bussi.

Al pare li cau una llàgrima... Ho havia de fer... No podia negar-s'hi... Havia de treure pes de la barca...

Llença el primer cova ple de gats, mussols, rajades... El segon... S'espera per veure si el bussi surt de dins l'onada... El tercer amb morenes... Hi ha massa pes... El quart... No hi ha res a fer... Les onades són massa fortes i el pes els perjudica... I el cinquè, ple de meros i de pagells... Tot el seu tresor, el seu gran triomf d'avui l'ha hagut de llençar... Per ambició... Per orgull... Per ensenyar al fill...

— Tot el peix llençat a mar! — pensa en veu alta amb llàgrimes als ulls—. Primer són les vides...

El bussi encara no es pot controlar... Les llàgrimes es converteixen en plors de desesperació... No hi ha remei... Ara toca llençar a mar l'herència del seu fill...

Amb el cor compungit... Tirar-ho tot a mar és condemnar-se sense futur i condemnar el seu fill a canviar de vida o a tornar a començar de zero... Dificil elecció... Però ara el més important és conservar la vida...

— Quina vida? —es pregunta—. Una sense present ni futur?

Agafa els caps de calament, amb les seves panes de suro amb plomes de gall per indicar on són les xarxes i els palangres.

Ho llencen a mar... És el que més pesa. Ara potser poden continuar fins a la platja gran de Lloret... O potser no?

El fill mira les galtes de son pare, per on les llàgrimes rellisquen; mai l'havia vist plorar.

No és conscient que les llàgrimes són per ell i pel seu futur.

Llença l'últim palangre amb hams lligats a les panes... L'última xarxa... No queda res més..., tret de fils, lliures per refer les arts, i un ganxo.

Tornen a casa.

És millor pescar menys i pair bé.

Aquells lloretencs d'*abantes* participaven de la festa deixant de pescar.

Tots els que som aquí dins hem d'ajudar els que no hi participen a fer-se seva la festa!

Bona Festa Major! ■

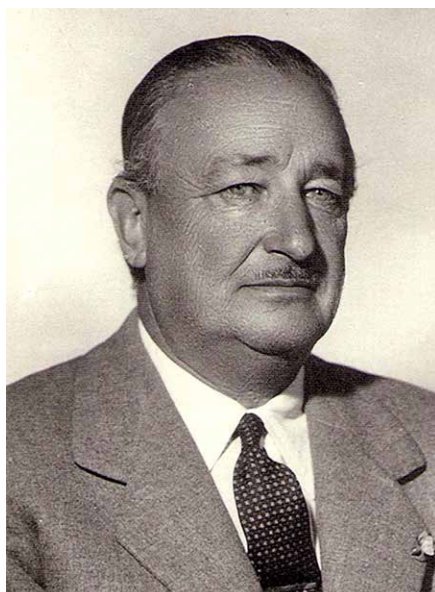

Joan Mirambell i Ferran, mestre jardiner

Salvador Palaudelmàs i Casals

El plànol reproduït a la pàgina següent forma part de l'arxiu de l'Obreria de Santa Cristina. És un plànol de 84x140 cm, que es trobava envoltat per una nota manuscrita amb cal·ligrafia de l'Obrer Major Albert Batlle i Nicolau, que diu: *Avantprojecte (sols pla) enjardinament finca, Sr. Mirambell*.

El plànol es va traçar a partir del topogràfic de la finca aixecat l'any 1963 pel topògraf Luís Castellar Orra, ampliat en l'any 1968. Per altra documentació administrativa de l'arxiu, tenim constància d'una reunió celebrada el dia 14 de novembre de 1968 entre els senyors: Albert Batlle, Joan Mirambell, Joaquin M. Lloret Mumbrú i Ricard Canals. El Sr. Lloret era un arquitecte que estava redactant un projecte de restaurant per a l'edifici de l'antic hotel i el Sr. Canals era l'aparellador municipal. No hi ha dubte, doncs, que el prestigiós mestre jardiner Joan Mirambell i Ferran va ser l'autor d'aquest avantpro-

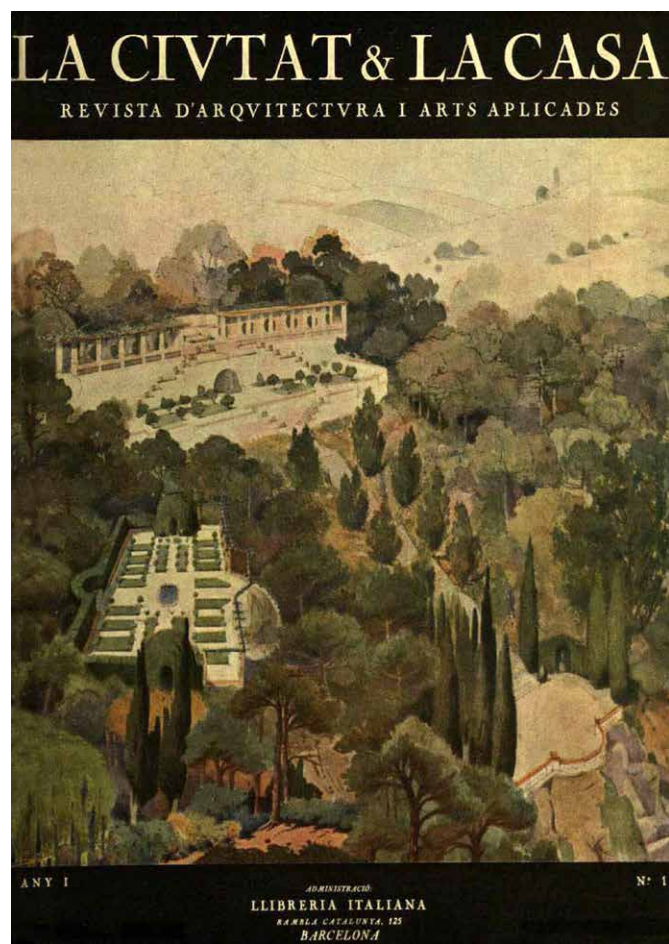
Joan Mirambell. Imatge cedida per la seva família a la publicació "Jardins i Jardiners", de l'IEC.

jecte (mai realitzat), que es troba en la línia d'altres treballs seus o jardins en els quals va participar en major o menor grau. Alguns d'ells molts propers, com Santa Clotilde, Pinya de Rosa o al Convent i Ca l'Amado Carreras de Blanes, com descriuré.

Joan Mirambell (1892-1983), arquitecte, es va iniciar com a pintor i il·lustrador, però va assolir reconeixement i prestigi com a dissenyador de jardins. Durant la seva formació a l'escola de Francesc Galí va conèixer i col·laborar amb condeixebles com els arquitectes Antoni Puig Gairalt, Francesc Folguera, Xavier Turull, Lluís Bonet Garí, Joan Bergós i Albert Carbó. Comparteix taller a la plaça de la Universitat de Barcelona amb Raimon Duran i Reynals i Magí Pius Sandiumenge, amb qui col·labora en nombrosos projectes. Moltes obres

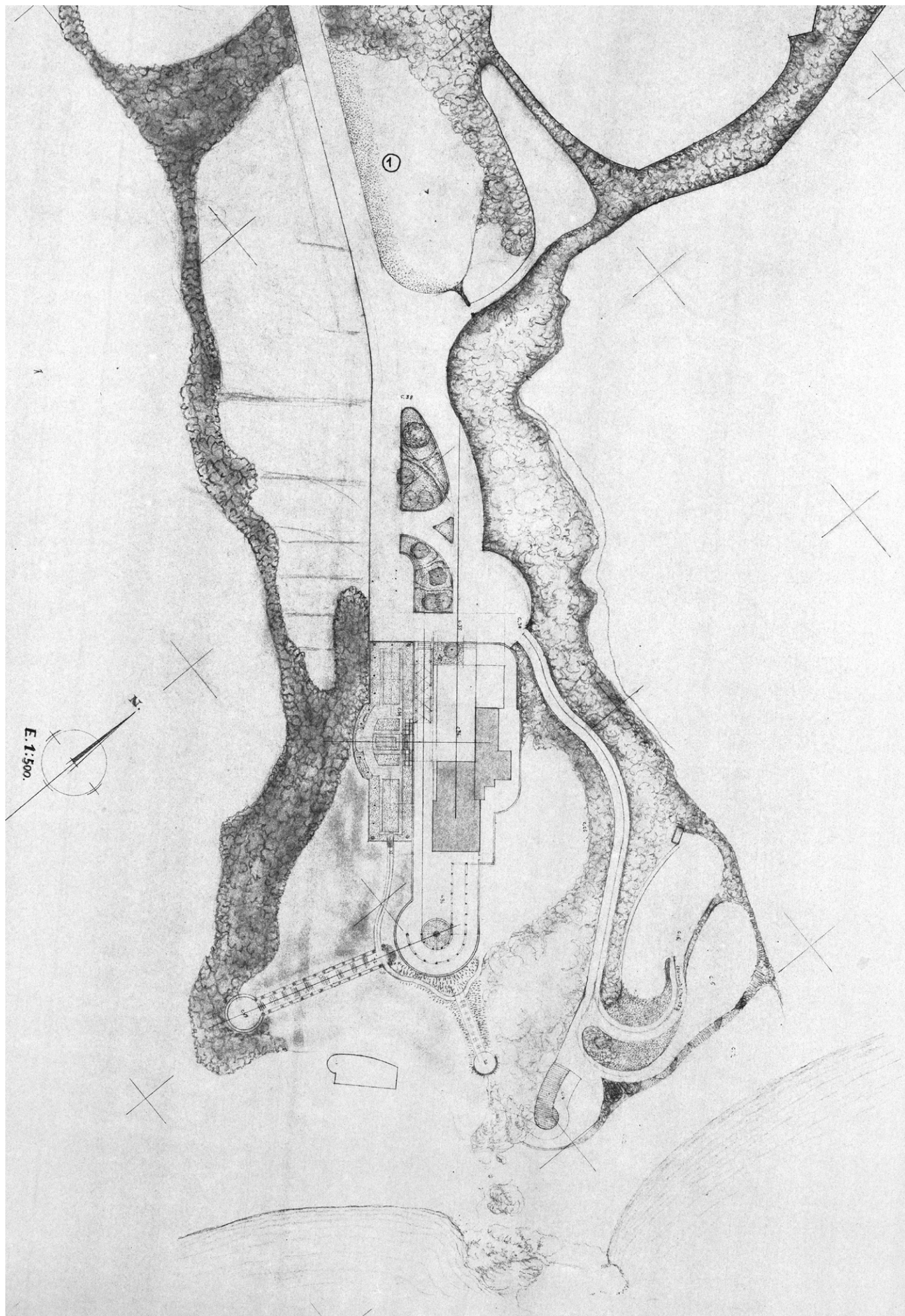
de Duran Reynals van anar acompanyades dels jardins de Mirambell. Coneix i col·labora també amb Nicolau Maria Rubió Tudurí i Josep Botey i Riera, travant-hi una amistat que els porta a fer diverses vegades la travessa del Pirineu i tres safaris a l'Àfrica. L'amistat amb Nicolau M. Rubió el portà a col·laborar-hi en la construcció dels jardins de Santa Clotilde,¹ treballs iniciats l'any 1921. És l'inici de la seva trajectòria professional a la Costa Brava, on realitzà nombroses obres en dues etapes, separades per la Guerra Civil de 1936-1939. A principis dels anys vint del segle passat, rep l'encàrrec de l'editor i escriptor Joaquim Casas i Carbó de realitzar el projecte d'enjardinament de la seva finca, al Convent de Blanes, sobre la punta de Santa Anna; i seguidament, de l'empresari Amado Carreras² al que havia estat l'hort del mateix convent dels caputxins. També projecta el jardí a la casa Malagarriga, de Fenals.³

Va ser amic personal de Marià Manent i de Ventura Gassol. Aquest últim, com a conseller de Cultura, li encarregà durant la Guerra Civil la recuperació artística del patrimoni català, i va veure perillar la seva vida a l'hora de salvar obres d'art de caràcter religiós. Dirigi a Viladrau l'arranjament de la Font de l'Oreneta, en homenatge al poeta Guerau de Liost (amb intervenció de Josep Carner, Marià Manent i l'escultor Joan Rebull). Es traslladà a Viladrau durant la guerra per protegir la seva família dels bombardeigs a Barcelona. Ja passada la Guerra Civil, als anys quaranta del segle XX, retorna a Ca l'Amado Carre-

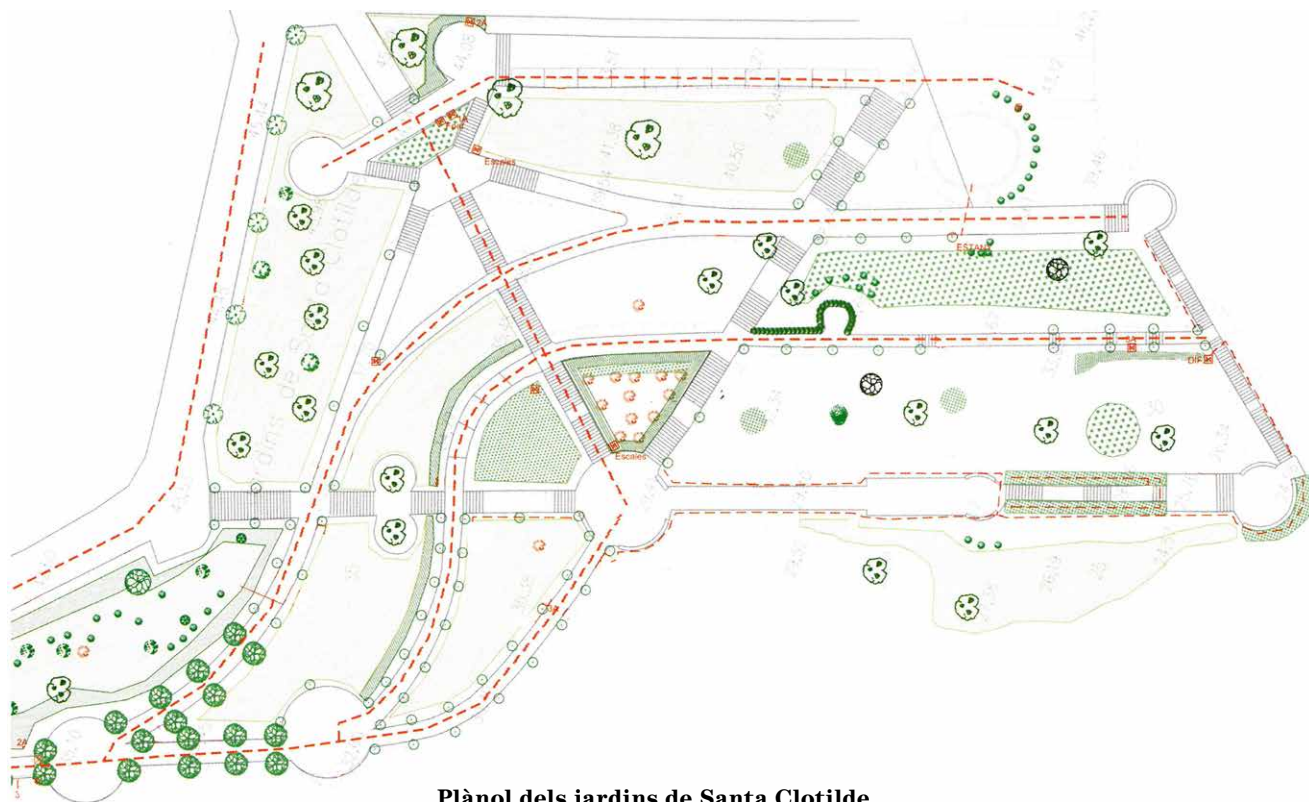

Disseny de Joan Mirambell: jardins de Ca l'Amado Carreras (a Blanes). Gener de 1925.

1. Jaume Enric Zamora, "Joan Mirambell i Ferran: Un dissenyador de jardins oblidat"
2. Andreu Peralta, revista "Blanda" núm. 18 (2015): "Els jardins de Joan Mirambell a Blanes".
3. Montserrat Moli Frigola, Quaderns de la Selva 21 (2009): "Notes per a una història del jardí a la Selva. Del selvàtic de Sant Salvi de Cladells a la geometria de Pinya de Rosa".

Avantprojecte d'enjardinament de la finca de l'Obreria, de Joan Mirambell (reproducció parcial).

Plànol dels jardins de Santa Clotilde.

ras, i dirigeix diversos projectes, com el palauet d'Alberto Puig Palau a platja Castell de Palamós, i a S'Agaró on, de la mà de Josep Ensesa, col·labora amb l'arquitecte Francesc Folguera en el projecte i construcció de la loggia de Senya Blanca,⁴ i per completar el camí de ronda (començat per Rafel Masó i Valentí, mort el 1935). Segueix col·laborant amb Folguera en la construcció de l'església, transformació de l'Hostal de la Gavina, i edificació de moltes cases particulars. Cap a 1945-46 el crida el Sr. Ferran Rivièrre i de Caralt per al jardí de Pinya de Rosa i el Mas del Sol, al costat del seu amic Raimon Duran i Reynals i el mestre jardiner Joan Pañella Bonastre.²

Arquitectes de reconegut prestigi com Manuel Ribas i Oriol Bohigas han fet elogis de la seva obra. Persona discreta, sempre va voler passar desapercebut: no acceptava entrevistes ni volia donar explicacions que es poguessin publicar. Molts plànols sortits de la seva mà no anaven signats. Això ha portat a moltes confusions, en atribuir-se obres seves a altres autors. Entre els seus clients, amb qui va tenir una relació molt llarga, destaquem Lluís Guarro, Karl Faust, Lluís Plandiura, Jaume Espona, Tecla Sala, jardins del Palau Robert, jardí dels frares de Montserrat, casa de Francesc Cambó a la Via Laietana, estany de Banyoles, Fèlix Millet, Josep Clarà, monestir de Ripoll, Julio Muñoz Ramonet, Lluís Carulla, Temple de Santa Maria Reina a Pedralbes, jardins de la Torre de la Puda a Sant Joan de les Abadesses, i un llarg etcètera.

L'avantprojecte de Santa Cristina

El plànol de Mirambell té característiques comparables amb els jardins de Santa Clotilde, com els eixos visuals i les placetes amb forma circular. La zona de jardins dissenyada davant de les edificacions és molt anàloga al

projecte de Ca l'Amado Carreras, segons es pot observar a la portada de la revista *La ciutat & La casa*, núm. 1, gener 1925. Això confirma de forma concloent l'autoria de Mirambell i dona valor a aquest document, tot i que no estigui signat, com passa molt sovint amb els seus treballs.

En aquest avantprojecte, es proposa una ampliació de la plaça del pi i aquest arbre es converteix en centre de la forma circular de la plaça, i alhora en el punt on convergeixen tres eixos visuals, amb dos miradors de forma circular, cap a les platges de Treumal i Santa Cristina, on s'arriba per camins escalonats. El surolí inicia uns parterres amb formes irregulars a l'esplanada anterior als edificis, i davant d'aquests, es tracen uns jardins de geometria simètrica, a nivell inferior al dels edificis (hi ha grafiades al plànol algunes cotes de nivell).

Als registres comptables de l'Obreria, que tenen un alt grau de detall en aquella època, no hi ha constància que el treball de Mirambell fos retribuït. Probablement va ser una col·laboració altruista cap a l'Obreria, fruit d'alguna relació personal. Dintre de les hipòtesis possibles, podem suposar que Mirambell va conèixer l'espai i l'ermita de Santa Cristina durant els seus treballs per Roviralt a inicis dels anys vint. Aquest coneixement també podia haver tingut alguna relació amb la confiscació d'exvots i objectes de l'ermita de l'any 1936, dins de l'encàrrec que tenia de Ventura Gassol per a protegir el patrimoni cultural del país, i que en definitiva va ser decisiu per a la salvaguarda d'aquests objectes.

Expresso el meu agraïment a Joaquim Daban i a l'equip de l'Arxiu Municipal per la seva col·laboració en digitalitzar el plànol de Mirambell, amb la dificultat que suposava per les seves dimensions, i per facilitar el plànol dels jardins de Santa Clotilde. ■

4. Andreu Peralta i Mas, Institut d'Estudis Catalans, publicació "*Jardins i Jardiners: Art, Ciència i Ofici als Països Catalans*".

Arriba la Festa Major i com cada any, repassem l'activitat dels darrers mesos. L'any passat vam finalitzar l'escrit per a aquesta revista amb l'apunt que el 12 de juny de 2022 s'acabava d'iniciar, precisament a la platja de Santa Cristina, la XIX Lliga catalana de llagut en la qual, després de la disputa de les quatre regates que la conformaven, els equips del nostre Club van assolir les següents posicions a la classificació final: infantil mixt, quarta posició, veterà femení, cinquena posició, veterà masculí, quinzena posició i el sènior masculí, que només va participar a la regata de Sa Caleta, que van guanyar.

En el marc de la Festa Major, després de dos anys en els quals la regata més esperada pels vogadors de Lloret de Mar no s'havia pogut dur a terme en condicions normals a causa de les restriccions de salut per a la contenció de la pandèmia del Covid19, l'any passat vam poder tornar a gaudir d'un S'amorra amorra tal com la recordàvem abans del brot epidèmic. En l'edició de 2022, tots els equips del Club de Rem Santa Cristina que estaven en actiu van participar en alguna de les variants del S'amorra amorra: els infantils i juvenils havien de fer-ho al S'amorra jove (que lamentablement es va cancel·lar a causa de l'estat del mar), els sèniors (que la van guanyar un any més) i els veterans en l'edició masculina, i les sèniors i les veteranes en l'edició femenina. Aquestes dades representen una gran fita per a la nostra entitat i corroboren, d'aquesta manera, el ferm compromís del nostre Club en l'organitza-

ció i manteniment d'aquesta diada, treballant colze a colze amb l'Obreria.

A continuació ens vam desplaçar al Port de Barcelona, el 30 i 31 de juliol, per disputar el Campionat de Catalunya de llagut 2022. En un vistós camp de regates, els infantils es van endur la medalla de bronze, el sènior masculí, la medalla d'or, i l'equip veterà femení va obtenir el vuitè lloc. Amb aquests resultats, el nostre Club va obtenir la tercera posició com a millor entitat participant en el Campionat.

Amb aquest certamen, com cada any, es donava per tancada la temporada 2021/22 de rem de banc fix a Catalunya i els equips del club van gaudir d'un merescut descans fins a mitjans de setembre, quan van començar a preparar la nova temporada. Mentrestant, durant el mes d'agost, el Club va oferir la possibilitat de provar el rem a més de 30 persones de més de 18 anys que es volguessin incorporar als equips del club, tant al lúdic com als de competició.

La temporada d'hivern va començar el 30 d'octubre, amb l'inici de la Lliga de llarga distància de llaüt català, amb una competició que es va allargar fins el 27 de novembre amb la disputa de tres regates i que es combinava amb la disputa de les regates de promoció per als més petits en batel, l'embarcació de quatre més timoner.

Després de les festes de Nadal, la competició es va reprendre amb les regates de les Lligues catalanes de batel i de llaüt mediterrani, que van tenir lloc entre els mesos

Tot el Club de Rem Santa Cristina.

de gener a abril de 2023. A la competició de batel, tres dels nostres equips van aconseguir la quarta plaça (infantil mixt, cadet femení i sènior femení) i el veterà femení es va posicionar en una fantàstica tercera posició, aconseguint, d'aquesta manera, un podi. En llaüt, tres dels quatre equips del Club de Rem Santa Cristina que van competir en aquesta disciplina van pujar al podi per recollir les medalles que reconeixen l'esforç i dedicació d'aquestes tripulacions: segona posició per al cadet femení i el veterà femení, i un flamant primer lloc per al sènior masculí.

El 6 de maig es va disputar el Campionat de Catalunya de llaüt mediterrani sorprenentment a Mequinensa, a l'Aragó. El desenvolupament d'aquest campionat va ser molt estrany per diverses confusions del Jurat de la prova, amb l'afegit de la tempesta a causa de la qual es va acabar suspent les darreres proves del certamen. És destacable la quarta posició de les cadets femenines i la resta d'equips, afectats directa o indirectament per la forma com es va desenvolupar la jornada, van obtenir diversos resultats.

El 20 i 21 de maig, a Màlaga, es va disputar el Campionat d'Espanya de llaüt, un certamen en el que van participar els equips veterà femení i sènior masculí. Aquests

darrers es van convertir en la quarta millor tripulació de llaüt del mediterrani i les veteranes femenines van resoldre la seva participació amb una molt meritòria onzena posició final de vint i cinc equips participants.

I ja som a l'estiu de 2023, amb l'inici, l'11 de juny, de la primera regata de la Lliga catalana de llagut que s'ha dut a terme a la platja de Santa Cristina i que ha continuat a Flix, a Sa Caleta i a Mataró, per acabar la temporada d'enguany amb la disputa, a Deltebre, del Campionat de Catalunya de llagut, però tot això ja us ho explicarem l'any que ve.

Trobareu totes les cròniques de cadascuna de les jornades que us hem enunciat en aquest escrit al web del club: <https://clubremsantacristina.org/noticies/>

Per a finalitzar, volem aprofitar aquestes línies per agrair-vos el suport i col·laboració que any rere any rebem de l'Obreria de Santa Cristina i també el recolzament mostrat, que ens permet seguir endavant amb la nostra principal passió, que no és una altra que vogar. Gràcies a vosaltres, seguim amb il·lusió i, entre tots, continuem sumant.

Lloretencs, amunt els remes i Bona Festa Major! ■

La temporada en imatges

Cadet Mixt a Badalona, batel.

Juvenil Masculí a Badalona, batel.

Infantils amb batel.

Sènior Masculí a Sant Jaume d'Enveja, llaüt mediterrani.

Veterà Femení a Sant Jaume d'Enveja, llaüt.

Infantils a l'estiu.

Veterà Femení a Sant Jaume d'Enveja, batel.

Sènior Masculí a Sant Jaume d'Enveja, llaüt mediterrani.

Infantils, 3a posició al Campionat Catalunya de Llagut.

Juvenils.

Juvenils Campions del Campionat de Catalunya de batel.

Escola de Rem a l'estiu.

Veteranes, primera victòria amb llagut català.

Veteranes al Campionat Catalunya de Llagut a Barcelona.

Escola de Rem.

Vetarà Femení.

Vetarà Masculí.

A Santa Pila, Campionat d'Espanya de Llaüt mediterrani.

Tot el Club al Campionat de Catalunya de Llaüt mediterrani 2022.

Sènior Masculí Campions del Camp. de Catalunya de Llaüt mediterrani.

Sènior Masculí Campions de Lliga de Llaüt mediterrani.

Sèniors Masculí i Juvenils a Orio (País Basc).

A Cambrils.

Jornades de Portes Obertes a l'estiu.

**Sènior Femení a l'Ofrena
a la Diada dels Perdons.**

**Sèniors Campions al Campionat de
Catalunya de Llagut a Barcelona.**

**Primera regata de Llagut català a
Santa Cristina, juny de 2022.**

Millor Club del Campionat de Catalunya de Llagut 2022.

Sènior Masculí a Empuriabrava.

S'amorra jove.

Tot el Club, a la regata a Empuriabrava.

S'amorra amorra.

Tot el club al Campionat de Catalunya de Batel.

**Sènior Femení,
s'amorra amorra.**

Presentació dels Premis Literaris “Es Niell”

Jordi Soliguer i Mas

L'Obreria de Santa Cristina, un entitat centenària, vetlladora d'aquests magnífics espais, servadora de les devocions a la nostra patrona i mantenidora de les tradicions del nostre poble és també la dipositària de l'herència de les generacions que ens han precedir i d'entre aquest llegat que cal preservar hi ha la nostra parla, la nostra llengua, la que ens identifica com una comunitat i que abraça tots el Països Catalans.

Avui, malauradament, es troba en clara recessió respecte d'altres parles que no ens son pròpies; per moltes causes, una de les més greus és perquè molts dels que la parlen hi renuncien amb una facilitat preocupant. Hem de pensar que una llengua no es perd perquè la gent no la sàpiga parlar, es perd perquè els qui la saben no la fan servir. I el tema comença a ser greu. Com diu el professor Joan Ramon Resina de la Universitat d'Stanford (Califòrnia), encara no hem arribat al punt de no retorn, però sí que es imprescindible el punt d'inflexió en l'ús i en la presència constant del català a la nostra vida quotidiana. També el lingüista Joan Veny manifestava en un entrevista recent: *Parlem una llengua que ha estat perseguida i crec que és un miracle que el català continuï. Vol dir que és el poble que ha estat adherit a la seva llengua i que contra vent i marors hi ha estat fidel. I aquest sentiment ha de continuar.*

Per això l'Obreria, que manté aquest fidelitat, fa un pas més endavant per afermar-se en les seves conviccions, per posar en relleu el valors i la riquesa de la llengua catalana, per promoure el seu coneixement i també la seva expansió, per ressaltar-ne l'alt valor cultural. I una eina apropiada per fer-ho ha estat la creació d'aquest premi literari que comença a caminar amb una àmplia participació d'arreu dels territoris de parla catalana.

El premi l'hem anomenat “Es Niell”, paraula del llenguatge mariner que significa un escull, un petit illot som, arran d'aigua, que en temps de bonança passa desapercebut però que manifesta clarament la seva presència en dies de forta maror. Tenim la intenció convocar-lo anualment i l'anirem perfeccionant a mesura que ens anem fent grans. Comportarà sempre homenatjar una figura rellevant, de referència, representant de la cultura catalana, per conèixer amb més detall la seva obra, la seva acció o el seu valor intel·lectual.

En aquest primer tast hem escollit la figura de Miquel Costa i Llobera (1854-1922), perquè l'any passat es va celebrar el centenari de la seva mort i perquè ha estat un gran poeta, representant de l'Escola Mallorquina, que es caracteritza per l'elegància i l'exigència de la forma, l'afecció a la natura i l'animadversió a qualsevol estridència. Sobre el qual en David Pagès, a qui agraïm la seva col·laboració desinteressada, ens farà una pinzellada de la seva biografia i la seva obra literària.

Costa i Llobera és autor del conegut poema *El pi de Formentor*, que és sens dubte un cant a la fortalesa, a l'arrelament i a la pervivència en unes condicions extremes, sotmès a totes les ventades i a les gropades de mal temps, però vencedor i admirable davant les adversitats. Com el nostre pi centenari, en un paral·lisme absolut, perquè abracen el mateix mar que ens agermana, drecen idèntics oratges i palpen salabrors semblants. Símbols ambdós de la nostra parla, que assetjada per embats i tempestes ha resistir a través dels temps.

Cal ara doncs, una vegada més, fer una aposta perseverant en la defensa del català i per això avui encetem un nou repte il·lusiónant al servei de la cultura i de la terra que ens acull. ■

Primera Edició dels Premis Literaris “Es Niell”

Cristina Pinto Isern
Obrera Secretària i Arxivera

A Lloret de Mar, a la plaça del Pi de Santa Cristina, el passat dia 15 d'abril es va celebrar la festa dels premis de narrativa lliure, organitzats per l'Obreria de Santa Cristina.

En total es van presentar 54 treballs en categoria d'adults i 7 treballs escrits per joves de 14 a 17 anys, procedents de totes les contrades dels països de parla catalana.

El jurat del 1r Premi Es Niell de narrativa breu (2023), convocat per l'Obreria de Santa Cristina, el formaven: Joan Domenech, Conxita Romaní, Jordi Soliguer, German Bartolomé i Cristina Pinto, que actuava també com a secretària del Jurat.

En aquesta primera edició, va ser mereixedor del premi en categoria d'adults en Pep Toni Bauçà i Ballester, ciutadà de Campos, Mallorca. L'obra va ser escollida per la destresa a l'hora d'exposar la trama argumental de la història, la riquesa del vocabulari i el tractament dels sentiments humans en situacions límit.

Pep Anton Bauçà és autor de les novel·les *L'ombra a l'abisme* (2011), *El destí il·luminat* (2013), *El darrer alè de l'ànima* (2016) i el recull de relats *Els dies oblidats* (2020). També ha participat en el recull *Els caus secrets. Antologia d'escriptors dels Països Catalans posteriors al 1972* (2013). Ha estat finalista amb menció d'honor del jurat en el Xè Concurs Literari de Contes, Poesia i Textos Teatral Vila de Gràcia (2013) i ha guanyat el segon premi en el XXII Concurs de Conte Curt Antoni Gomila, de Sant Bartomeu de Montuïri (2013).

En categoria jove, el primer premi va ser per en Tomàs Girbau i Xalabarder, estudiant del col·legi Bell-lloc del Plà de Girona. El text destaca per la seva subtilitat a l'hora d'exposar amb clarividència la soledat des del pensament més costumista.

La bellesa del segon premi de joves rau en un tot. La premiada va ser na MalaK Chaibi, que és estudiant de l'Institut Rocagrossa, té 14 anys i la seva llengua materna no és la catalana. Ha escrit un text de gran qualitat lingüística i argumental. Aquesta autora és mereixedora d'una menció especial per posar en valor l'acollida i l'enri-

quiment que produeix la diversitat cultural. El seu text és d'entrada impactant, com un guió cinematogràfic, amb un missatge que barreja la ficció i la reflexió.

Des de l'Obreria de Santa Cristina es valora aquesta primera edició dels premis Es Niell com una contribució més de l'entitat en la dinamització de la vida cultural lloretenca i en el foment de l'ús de la llengua catalana. L'activitat serà anual i es preveu que en la festa de lliurament dels premis es lloï alguna figura simbòlica representativa del món cultural dels Països Catalans. En aquesta primera edició s'ha homenatjat l'escriptor mallorquí Costa i Llobera, autor del famós poema “El Pi de Formentor”, que ha estat llegit amb una dicció perfecta per la Conxita Romaní sota el Pi de Santa Cristina de Lloret de Mar.

Si teniu inquietuds literàries, us animem a participar en futures convocatòries. El proper mes d'octubre sortiran publicades les bases per a la segona edició.

Us hi esperem! ■

Premi “Es Niell”

La vida secreta de les estrelles

Toni Bauçà Ballester

Tot just ha passat una mica més d'una hora, des de la telefonada que li ha assolat la vida. Més i tot, del que ja estava en els darrers temps.

A mitjan matí li havia repicat el mòbil i després de comprovar que era el número de na Coloma, la filla petita, havia despenjat amb promptitud i resignació, pensant que el devia cridar des de l'hospital perquè com sempre (despistada per natura), s'havia oblidat alguna cosa a la llar o de comanar-li qualque feina.

Però de tot d'una se li havia gelat la sang quan havia comprovat que qui li parlava des de l'altra part del fil telefònic no era ella, sinó la veu greu i una mica derrotada d'un home que després de presentar-se com a guàrdia de trànsit, sense gaire més preàmbuls li havia fet tastar l'amargor més profunda, confessant-li amb un pes a la gorja, que la seva nina —tot i que ja tenia trenta-vuit anys, però que per ell tota la vida sempre seria la nina de la casa—, havia sofert un accident, i en un principi el seu cervell s'havia submergit en una nit sense lluna.

En aquells moments era a la llar, i les cames li havien començat a fremir i s'havia hagut d'asseure. En pocs segons aquella tremolor convulsiva s'havia empeltat a la resta del cos i fins i tot a la veu.

Després, l'estança de sobte havia encongit, i havia caigut damunt la gelor de les rajoles i quedat en posició fetal amb els ulls vessants de llàgrimes i el cor crullat durant uns minuts, envoltat de mudesa, solament amb el renou del propi plor.

Llavors havia tret les poques forces que li quedaven i telefonat a la filla major, na Paula. Juntament amb el fill de na Coloma, en Miquel Àngel, era l'únic familiar proper que li quedava, ja que de feia poc més d'un lustre era vidu, i el petit, de tan sols cinc anys, no tenia pare reconegut.

Per aquest motiu l'agent de l'autoritat l'havia cridat a ell, perquè al mòbil de la seva hereua, el seu número i el de na Paula estaven estratègicament situats els dos primers.

Immediatament que na Paula havia despenjat havia notat que qualque cosa no rullava com tocava, perquè son pare tenia la veu esquerdada i un plom fermat als llavis. Però tot i amb dificultat, havia entès el que mai hauria volgut sentir.

Acte seguit, la filla major havia deixat la feina sense poder donar gaire explicacions i havia anat a cercar el seu progenitor per dirigir-se tots dos a l'hospital. Però aquesta vegada no fou per visitar la mateixa planta que per desgràcia tota la família se sabia de memòria des que el petit Miquel Àngel, pocs anys després d'haver vingut al món, s'hi hagués passat més de mitja vida per mor d'un mal dolent que li recorria les venes.

Ara, pare i filla gran resten abraçats, asseguts en unes cadires de plàstic dins una sala d'esperances truncades, amb els ulls com a picats de serp.

I ell no pot deixar de pensar que el net, es troba en el mateix edifici dos pisos més amunt, segurament demanant-se per què la seva mare encara no ha arribat per fer-li companyia.

Na Paula, va recorrent l'esquena de son pare suauement, amb la dolçor que sempre l'ha caracteritzada.

Ella tampoc no pot creure totes les desgràcies que darrerament rapinyen la seva família.

Tot va començar quan a la seva mare, amb tan sols seixanta-sis anys, el cor sense previ avís va decidir deixar d'exercir la seva funció, i la dona, un matí de primavera, quan els ocells encara començaven a espolsar-se la rosada preparant-se per una nova jornada, ja no va ser capaç de badar els ulls.

Va ser una mort plàcida, però terriblement traumàtica.

Per sort, poc temps després, na Coloma, que quan la mare va fer el traspàs estava embarassada de cinc mesos i del disgust per poc perd l'infantó, va donar a llum en Miquel Àngel, per aconseguir rompre el llençol de les tenebres que s'havia instal·lat dins la llar.

Però com que sempre s'ha dit que les desgràcies no venen mai totes soles, el nin, quan encara no havia bufat la tercera espelma, va ser diagnosticat de leucèmia i desgraciadament era un client assidu d'aquell edifici que havia estat aixecat en un temps rècord als afores de la ciutat, lluny de tot, com si no pogués pertànyer al mateix paisatge urbà on els altres formaven barris i albergaven vides.

Ambdós tenen els mateixos ulls que un animal que s'ha mort enverinat.

De sobte surt del portal de l'UCI un home d'una trentena d'anys, de cabells negres arrissats descambuiats, i uns braços massa llargs per a la proporció del cos, que amb dificultat deu superar el metre seixanta, i s'acosta a ells.

—Bon dia —els diu de manera amable, però seca. I en Felip Miralles immediatament pensa què hi deu tenir de bo—. Són els familiars de na Coloma Miralles Garcia? —sense alçar la mirada d'un paper que porta a els mans.

Sense témer-se'n els dos s'han posat drets, com si d'aseguts no poguessin conversar.

—Sí. —Respon na Paula amb un fil de veu.

—Som el doctor Estaràs —els hi allargà la mà. Primer a en Felip i acte seguit a na Paula. No els ho ha dit, però tot d'una ha notat la gelor dels seus cossos a través d'elles—. Estic tractant la seva filla.

—Com es troba? —demana en Felip sense més preàmbuls.

El metge abans de parlar inclina lleugerament el cap i alça les celles.

—Encara està en coma. Però no s'alarmin amb aquesta paraula que molta gent considera dramàtica. És necessari que estigui així per afrontar una possible recuperació. Té ferides molt greus, sobretot al cap, però en un principi no temem per la seva vida, tot i que no hi ha res segur... Com els dic, ara per ara és millor que estigui inconscient. També té diferents fissures a les dues cames i a dues costelles. Segons ens conten, ha tengut molta sort. Ara, si em permeten, els he de deixar per seguir amb la meua feina. Vagin a descansar una mica a casa. Aquí poca cosa poden fer. Tenim el seu número i els tendrem informats de qualsevol novetat.

Les darreres paraules ja els ho diu mig encarat a la porta, preparat per tornar-s'hi perdre.

En un acte reflex en Felip li ha agafat el braç i quan se n'adona, el lleva de seguida, mig ruboritzat.

—La podem veure? —li demana després amb una súplica dibuixada a la mirada.

—De moment no pot ser. Però crec que a partir de demà, segons l'evolució, podran entrar mitja hora al migdia i mitja al capvespre.

—Troba que es posarà bé? —li pregunta na Paula.

—És molt important que es recuperi, doctor —li diu en Felip abans de deixar-lo respondre—. El seu fill, és a la quarta planta. De la manera que està... ja m'enten, no pot perdre la mare.

Quan sent aquelles paraules el metge queda uns instants mut. De seguida ha relacionat que la quarta planta és la destinada al càncer infantil. I tot i que no ho demostra, sent una punyida enmig del pit. És el que pitjor porta de la seva professió. Ni operacions maratonianes, ni ossos trencats, ni rostres desfigurats... El que més l'impressiona és veure infants que ni tan sols arriben al metre d'alçada amb el cap pelat i els ossos foradant la pell.

—Poden estar ben segurs que farem tots els possibles —els diu després sense mirar-los de cara—. Ara... no els puc dir res més. Descansin. Segurament vendran dies durs.

—Moltes gràcies per tot, doctor —li diu na Paula.

Pare i filla es tornen asseure i s'agafen la mà.

—I ara què farem amb el nin, munpare? Ja sofreix a bastament en la situació en què es troba, per a més dir-li que sa mare, que és tot el seu univers, es debat entre la vida i la mort. I en aquests moments deu estar molt nerviós perquè fa hores que ja hauria d'haver anat a veure'l.

Ha començat a tremolar i les llàgrimes aviat li vessen dels ulls.

En Felip es gira cap a ella i li mostra un rostre de calç, a qui en tres hores li han aparegut una desena de rucs més.

No pot aguantar veure na Paula bramant com una nina petita quan ja ha botat la quarantena, ni que na Coloma estigui en coma, i molt menys que el seu nét tengui leucèmia i no hagi pogut gaudir mai de la vida com qualsevol dels nois de la seva edat. Per això vol ficar el cap davall terra i desaparèixer una temporada llarga, fins que tot aquell desgavell s'hagi adobat. O encara millor, absorbir tot el sofriment de na Coloma i en Miquel Àngel i que Déu, si és ver que existeix, cosa que dubta perquè si no, no permetria que cap infant del món patís, se l'emporti a ell. Tanmateix ja ha viscut molt i la dona que el va acompanyar quasi tres quarts de vida fa anys que es va convertir en cendra. Però sap que tot allò no és possible, per aquest motiu no es pot esbaldregar.

Així que decideix contar a la filla el pensament que poc temps després d'haver rebut la fatídica telefonada li fa carrerany al cervell com una filera d'orugues de pi:

—He tengut una idea, que tot i que trob una mica esbojarrada, crec que si tots dos hi posam de la nostra part, pot funcionar —li diu intentant dissimular l'obstrucció que té a la gorga.

La filla se'l mira estranyada.

En Felip, abans que ella pugui badar boca li mostra la bossa que els acaben d'entregar amb els efectes personals de l'accidentada, i de l'interior treu el seu mòbil.

—Mira, tenim el telèfon de na Coloma. I totes dues... —dubta uns segons abans de tirar-se al riu—, tota la vida heu tengut la veu molt semblant.

Na Paula obri uns ulls de pam.

—No entenc res —li diu llavors amb la gargamella més seca que un peix mort a la vorera fa quatre dies.

—M'inventaré qualsevol excusa del motiu perquè la

mare de moment no el pot anar a veure, i com que segurament ell com a mínim voldrà escoltar-li la veu, cercarem als contactes el seu nom i la cridarem al seu mòbil, que et quedaràs tu. Llavors entres en escena. Hauràs d'imitar la seva veu. Sé cert que no et costarà gaire. La teniu pràcticament germana —torna fer una pausa i s'envia un glop de saliva amarga—. Que et pareix?

—No ho sé. Crec que no s'ho creurà. Ja saps que és molt espavilat per l'edat que té. A més, un fill reconeix perfectament la veu de qui li ha donat la vida.

—No ho tenc tan clar, això. Ta mare i jo, infinitats de pics, quan entràveu i ens avisàveu que havíeu arribat a la llar, fins que arribàveu al nostre costat ens confoníem de filla. I estic segur que per telèfon, no notarà el canvi.

—Sí, record que ens ho va dir diverses vegades. Però, suposant que ho cregui. Que li deman? De què parlem?

—De vegades l'has anat a visitar amb na Coloma, no és ver? Idò segur que deus haver reparat de què parlen.

Na Paula amolla la mà del seu pare i es posa les dues als cabells, al mateix temps que comença a remenar el cap negativament fitant l'enrajolat.

—No ho tenc gaire clar, ja saps com som, per no res m'emocion i se'n temerà que qualche cosa no rulla bé, ja ho veuràs.

Son pare li posa la mà dreta damunt la cuixa esquerra i amb l'altra li torç el cap delicadament obligant-la que les mirades es retrobin.

Na Paula torna tenir els ulls cendrosos.

—Idò si se'n tem, li contarem la veritat o m'inventaré una altra història. Però tu ho has dit. En aquests moments deu estar nerviós perquè la seva mare encara no l'ha visitat. No podem perdre pus temps, estimada. Estic segur que ho faràs molt bé. I si et pega la plorera, li contes que estàs trista perquè no el pots anar a veure. O et penses que a mi també no em costarà molt no esfondrar-me davant ell? —fa una petita pausa— Què me'n dius, eh? Ho intentam? A aquest nin no li podem desgraciar la vida més del que ja la té contant-li la veritat. No ho suportaria.

A la filla dues noves llàgrimes li cauen en silenci per les galtes al mateix temps que assenteix.

Llavors en Felip li fa l'ullet i la besa al front.

—Gràcies, carinyo. Ara, me n'he d'anar a veure'l. Li explicaré que la teva gernama ha caigut davallant del cotxe i s'ha fet mal a una cama. Et cridarem d'aquí uns cinc minuts, d'acord?

La dona té la mateixa expressió que una geneta tancada dins una gàbia, però torna bellugar el cap afirmativament.

Son pare comença a caminar cap a l'ascensor i, quan és per devers la meitat, es gira cap a ella i obsequiant-la amb una rialla que ha tret del pou de la desesperació, li diu:

—De cinc a deu minuts, preciosa. Primer deixa que jo el prepari una mica. Ho faràs molt bé, ja ho veuràs.

En un aclucada d'ulls arriba a prop de l'habitació 416, la que per desgràcia s'ha convertit en la llar del seu net els darrers mesos.

A mesura que s'acosta a la porta que roman oberta, minora el pas i quan hi és en dret, respira fondo per darrera vegada i es queda uns segons sota el llindar.

Dedins hi descobreix el nin i una de les infermeres que li fa companyia.

És una noia molt jove que coneix perfectament: na Laura. En aquells moments li està llegint un conte. Amb-dós seuen a la vorera del llit.

En Miquelet mira les fulles de llibre, però els seus ulls hi veuen menys que els d'un moix de guix. Una aura de tristor li envaeix la fesomia i les llàgrimes seques a les galtes són un senyal inequívoc que el món li ha tornat llenegar de les mans.

Na Laura aixeca un moment la mirada i se'n tem que ha arribat.

—Mira qui ha vingut! —exclama deixant el conte damunt el llençol.

—Padrí!!! —crida en Miquelet mentre bota del llit a la meitat de velocitat que ho faria qualsevol al·lot de la seva edat, així com el seu cosset bastant castigat per la quimioteràpia li deixa, i va cap a ell per aferrar-s'hi pel coll.

—Hola, campió! Ei, alerta que em tomaràs, que el padrí ja és molt vell i tu tens una força. Mem aquests braços —mentre li estreny suaument els braços i si no fos per l'os es podria tocar la punta dels dits.

Mentre estan abraçats es miren amb l'infermera i aquesta li demana amb gestos què ha passat.

En Felip movent els llavis però sense emetre paraula, li dona a entendre que ja l'hi contarà.

—Bono, Miquel —li diu na Laura—, ara que ja ha arribat algú de la família jo me'n vaig a seguir, d'acord? D'aquí una estoneta et portarem el dinar. Recorda que m'has promès que avui t'acabaràs el puré de verdures, eh?

El menut assenteix, sense encara desferrar-se del coll del padrí. De sobte la cara li ha agafat color.

Llavors en Felip el torna asseure damunt el llit i ell es posa en el lloc que acaba d'abandonar na Laura.

—I la mamà? —li demana de seguida.

Per a en Felip aquella pregunta, tot i que sabia cert que seria el primer que demanaria l'infant, ha estat com si un llamp hagués travessat els vidres de la cambra i l'hagués impactat de ple, però fa uns instants s'ha promès deixar els sentiments al passadís i s'obliga a fer-se fort, tot i que el cos li tremola com si sortís de dins mar pel gener.

—Ai, Miquelet, la mamà. Ja la coneixes. Recordes que jo sempre la reny perquè va corrent per tot? —ha començat a rallar, sense de moment gosar a fitar-lo als ulls.

—Sí.

—Idò avui matí, abans de venir cap aquí, ha volgut passar primer pel forn i quan davallava del cotxe, ha torçat la cama esquerra i amb la caiguda s'hi ha fet mal. I també al braç; els du tots dos embenats.

L'hi ha amollat de cop, intentant no transmetre-li dubtes. I a la darrera frase, fins i tot s'ha atrevit a mirar-lo de cara.

Amb promptitud, els ulls del nin s'han cristal·litzat i la barra li ha començat a tremolar. En Felip ha vist aquella reacció infinitat de vegades, són els inequívocs símptomes del preludi d'una bona bramada.

—Ei, però no passis pena, eh? —s'afanya a dir-li—. No és res de greu. Aviat estarà bé.

—Li fa molt de mal?

—No, només una mica. Els metges li han donat calmants. A més, solament n'hi farà avui. Creu-me, sé de què parl, jo també em vaig rompre aquesta cama —assenyalant-li la dreta— quan era jove.

—I quan vendrà a veure'm? —li demana en Miquelet. Fa tots els possibles per no plorar però les primeres llàgrimes ja li comencen a hidratar les galtes.

—Bé..., encara és un poc prest per saber-ho. Però esper que aviat. Mentrestant seré jo qui t'acompanyarà aquests dies. Què et pareix?

En Miquelet dubta uns segons abans de contestar, i al padrí se li atura el cor.

—M'agrada molt que venguis, però vull estar amb ella...

—Ja has sentit que de moment no pot ser. Ha de descansar uns quants dies. Ui, si la veïssis, és a ca nostra, i està damunt el vostre llit amb la cama estirada —imita la posició i treu un somriure al net— i tot el temps demana per tu.

—De veres? —Li diu en Miquel Àngel. De sobte els ulls li brillen com dues pedres precioses dins l'aigua i la rialla li vesteix per un instant una fesomia d'ossos aferrats a la pell.

—Uf, ni t'ho imagines. En Miquelet aquí, en Miquelet allà. Com es deu trobar, deu demanar per mi? Està insuportable, del bon de veres. Però tenc una idea. Què et sembla si la telefonam?

—Sí!!!

En Felip s'aixeca i es treu el telèfon de la butxaca.

—Au idò. Fes-ho tu mateix. Cerca el seu número, que ja en saps, i xerra amb ella. Segur que li donarem una bona alegria.

El nin agafa l'aparell i en dos segons l'ha trobat. Llavors se'l posa a l'orella esperant la resposta.

Mentrestant en Felip perd la mirada per les bardisses i encreua els dits per que la filla gran segueixi aquella comèdia i no es converteixi en un drama abans d'hora.

Na Paula, des que son pare se n'ha anat a veure en Miquelet, ha restat en silenci i sense moure's, asseguda al mateix lloc de la sala d'espera de l'UCI. Està més neguitosa que quan va tenir una cita per primera vegada amb un noi. Té nervis de panxa i sap perfectament que aviat haurà de visitar l'excusat, però de moment es pot aguantar i s'obliga primer a conversar amb el nin.

No les té totes perquè mai ha trobat que la seva veu sigui tan pareguda a la de na Coloma. A més, si per sort el nin no se n'adonàs, tampoc té gens clar que sigui capaç d'escarnir les converses que tenen ells dos plegats.

Tot i que ha tengut el mòbil tot el temps a les mans esperant l'inevitable, s'espanta després de la primera repicada i quasi li cau, quan a la pantalla en lletres negres hi apareix la paraula: "Pare".

Despenja al tercer to, tot i que no està preparada per fer-ho:

—Sí?

No sap com deu haver sonat la veu, però li ha paregut que com a mínim, artificial, postissa. És com si tengués la llengua inflada i li fregàs per les genives.

En Miquelet es torba uns eterns segons a respondre i na Paula pensa que tot just amb una paraula ja se n'ha temut de la farsa, com en una pel·lícula de misteri dolenta que en els primers cinc minuts ja se sap qui és l'assassí.

—Mamà? —demana el nin sense dissimular un to d'es-tranyesa.

Llavors la tia s'envia un glop de saliva, acluca els ulls i segueix endavant, com aquella vegada que es va tirar a l'aigua des d'unes penyes situades a una alçària de set me-tres, per no quedar malament davant el grup d'amics.

—Carinyo, no saps quant t'enyor! —No s'ha mirat gai-re, ha estat la primera expressió que li ha vengut al cap. A més, suposa que la seva germana li deu dir cada dia.

El nin es torna torbar a parlar i ella pensa que ara ja és segur que ha begut oli.

—Mamà! —però sent que exclama llavors el nin, da-vant la sorpresa de na Paula—. Jo també. Com estàs? Tens molt mal?

A la tia, una mà invisible li estreny la gargamella amb la reacció del nebot, perquè abans de contar-li els seus problemes com farien la majoria d'adults, la principal pre-ocupació que té l'infant és la de la salut de qui es pensa que és la mare.

—Estic bé estimat, no pàssia ànsia. No tenc gaire mal, però sí molta tristor —per fi s'ha tranquil·litzat una mica i mentre xerra ja no pensa en l'entonació que ha de po-sar per assemblar-se més a la germana i es deixa endur—. Perquè tenc moltes ganes de veure't.

—Jo també! Saps, avui amb na Laura, mentre t'esperà-rem, t'he fet un dibuix per a què quan venguessis el po-guessis veure. Però no hi ha mal, el donaré al padrí i ell te'l durà, d'acord?

A na Paula el pou del llagrimar ja no pot sostenir la torrentada i no li deixa respondre.

—Mamà? —demana confós el nin.

—Sí... t'escolt, estimat —s'esforça a dissimular però aviat té el nas ple de moc i no li és possible.

—Per què plores, mamà? —li demana en Miquel Àngel, a qui l'emoció de la tia se li ha empeltat a través del fil te-lefònic—. He dit qualche cosa dolenta?

El padrí, tot i que és dur d'orella i no sent la filla, dedu-eix que na Paula no ha aguantat més.

—No passis pena, rei —li contesta passats uns se-gons—. Són llàgrimes de felicitat d'escoltar la teva veu. Clar que tenc moltes ganes de veure el teu dibuix. Me'n faràs un altre, demà?

Aquelles paraules han aconseguit asserenar una mica el nin.

—És clar que sí. Dibuixaré un dinosaure. Però... enca-ra no vendràs, demà?

—Segurament no. Però igualment et cridaré. I avui ho-rabaixa també, t'ho promet. Com has passat la nit?

—No gaire bé. Tenia mal per tot el cos i sense voler m'he tornat compixar. Però ho he fet sense voler, mamà. T'ho promet. No em renyis, per favor.

A na Paula Miralles se li forma un crui a la post dels pits quan el sent. Tot i que vertaderament no és el seu fill, ha sofert gairebé igual que la seva germana la malaltia del petit. Tant de bo solament tengués incontinenàcia ni que fos fins els vint anys, en comptes de malestar general, debilitat, febre, vòmits, diarrea i innumerables males nits que els dies que no estava hospitalitzat, li impedièn gaudir la jornada com els altres nins. I això sense comptar els dies després de les sessions de quimioteràpia.

—Clar que no et renyaré, carinyo. Escolta, se m'ha ocorregut una idea. Per què no fas un altre dibuix per la

tia Paula? Ella sí que et podrà venir a veure demà i segur que la faràs molt contenta.

—Genial! A la tia li dibuixaré... na Mica!

—Una gran idea. Li encanta tot el relacionat amb la seva cusseta. Serà molt feliç, ja ho veuràs. Però no n'ha de saber res. Serà el nostre secret. Així la sorpresa serà més gran. D'acord?

—Sí, t'ho promet.

—Ara t'he de deixar, rei. Estic molt cansada. Demà te tornaré cridar i xerrarem més estona; t'ho promet.

Ja no troba forces per a seguir, així que decideix tallar el més aviat possible.

—Pensaré tot el temps en tu, mamà.

—I jo amb tu, fill meu...

Penja de seguida. Sols no ha deixat que en Miquel et s'acomodi, perquè no vol que la senti plorar desconsola-da.

El nin fa el mateix i torna el telèfon al padrí.

—Que t'ha dit? Li demana l'ancià dissimulant—. Segur que ha estat molt contenta de sentir-te, veritat?

—Sí! Diu que li fa un poc de mal, però que es troba bé. I que demà tampoc podrà venir. Que en comptes d'ella vendrà la tia Paula. Per què no pot venir fins aquí, padrí?

—Ja t'ho he dit abans. A més d'encara estar adolorida du cama i braç enguixats —es gira cap a la porta—. De la manera que està ni tan sols podria passar pel portal —mentre li fa l'ullet i la mitja.

A en Miquel aquella darrera frase el fa riure i pareix que queda a ple.

Llavors el padrí s'asseu en el llit i agafa el conte que na Laura li estava llegint quan ha entrat.

—Que et pareix si seguim amb el conte? O tens ganes que juguem a qualche cosa? Avui seré jo qui estarà tot el dia amb tu, així que et deix triar.

El nin el mira amb els ulls il·luminats.

—De veres que quedaràs tot el temps com ho fa la mamà?

En Felip assenteix.

—Que bé!!! Idò podem seguir amb el conte, després jugar amb els dinosaures i quan ens haguem cansat, mirar una estona dibuixos a la tele.

—D'acord. Per on anàveu?

El nin agafa el llibre, li mostra la pàgina i l'hi torna.

I el padrí respira fondo, i tot i que no té ni ganes de llegir, ni de veure la tele, ni de passejar i ni tan sols d'ale-nar, perquè no pot deixar de pensar en la filla que està prostrada en un llit en el mateix edifici debatent-se entre la vida i la mort, s'obliga a fer-ho, perquè el nét no té cap culpa de tots els mals que els assolen, i es mereix més que ningú tenir aquells petits moments de moderada felicitat.

Tres dies després, el torrent de la vida en lloc d'em-pènyer anys, ha arrossegat melangia, ja que les notícies respecte a na Coloma de cada vegada són més desespe-rançadores.

I per a en Miquel el dia anterior també havia estat luc-tuós, perquè havia rebut una altra sessió de quimioteràpia que el va tenir encadenat al llit sense ganes de fer res.

Na Paula li ha continuat telefonant fent-se passar per la germana sense que, almanco en aparença, el nebot no sospiti res, i la jornada després del fatídic accident, l'havia visitat per veure'l i mostrar-se sorpresa en rebre el retrat de na "Mica" que el nin li havia dibuixat.

Mentre l'observava, amb l'ànima esqueixada, havia començat a sanglotar i quan en Miquel Àngel li havia demanat el motiu, ella havia contestat que era perquè li havia quedat tan bé, que l'animalet pareixia de bon de veres.

Manquen poc més de vint minuts per a les vuit del matí. Segurament que no pot passar gaire més temps fins que irremeiablement rebí la telefonada que espera.

Fa prop de dues hores que està tombada al llit, després d'anar de rua tota la nit, i no es pot adormir.

Tot i això no està cansada. Té una sensació de pau interior, perquè ha fet el que el cor li dictava després de rebre notícies de l'hospital a les dues de la matinada.

De sobte, el mòbil que té damunt el comodí trenca el silenci.

—Sí? —Contesta amb promptitud.

A l'altra part de la línia no poden pronunciar mot, només s'hi sent una dèbil i descompassada respiració.

I na Paula, tot i que ja fa hores que coneix la notícia que son pare li vol transferir, no pot evitar que el llagrimer claudiqui per enèsima vegada els darrers dies.

En penes han transcorregut dues hores i mitja d'ençà del fatídic succés i en Felip Miralles és davant l'hospital.

A pesar que quan ha aparcat el vehicle de seguida ha davallat, fa prop de deu minuts que camina en cercles davant l'entrada principal i estones s'asseu a un dels bancs de formigó.

Fa aquell espectacle perquè no gosa entrar a veure el nét, tot i que un altre pic s'ha volgut penjar a l'esquena el sac de responsabilitat i ser únicament ell, qui li comuniqui la desgraciada nova.

Entre tots dos han decidit que no poden seguir amb aquesta farsa de les telefonades i que el nin ha de saber la veritat d'una vegada per totes.

Dins la ment cerca les paraules més apropiades per fer-li saber que no tornarà veure pus mai l'única persona en el món que és impossible de reemplaçar, però no les troba, perquè l'optimisme i el vigor que s'obligava a tenir d'ençà de l'accident de trànsit, han caigut de cop dins un pou on no s'hi veu el fons.

No se n'ha temut, però a escassos metres d'ell hi ha un home de mitjana edat, cabells escassos i afavorit de panxa que ha sortit a fumar, que l'observa dissimuladament, mentre segurament es fa creus de la crueltat de la vida.

Finalment entra, i mentre camina pels freds passadissos, encara li dóna mil voltes més al discurs que té en ment i alhora, punys estrets, es repeteix que ha de continuar ferm per no esfondrar-se en haver proferit el primer mot.

Quan és endret de la porta no s'ho pensa més i entra decidit, perquè sap que si torna dubtar, no gosarà.

Ho ha fet cap baix i amb la mirada entelada, com un al·lot que, empegueït, va a demanar disculpes a la mare per haver-li romput un rameller amb la pilota.

Així s'hi està uns eterns segons, fins que per fi s'atreveix a fitar-lo.

I tal i com temia, la torrentada aviat es descontrola i un puny li estreny la gorja impedint-li emetre paraula.

En Miquel Àngel se'l mira amb els ulls ben badats. Increïblement, avui hi té la lluentor viva de les fulles d'un ginjoler després d'una tempesta d'estiu.

—No ploris, padrí —li diu després amb una serenor inusual—. La mamà no ho vol.

—Sí... ja sé que no li agrada, rei. Però és que la teva mamà...

—Ja ho sé, padrí. —el talla ràpidament el nin—. Ha estat aquí i m'ho ha contat tot.

—Com dius?

—La mamà ha vingut a confessar-me el seu secret i m'ha dit que no hem de plorar. Que es posarà trista, si ho fem, i que el que li ha succeït prest o tard havia de passar.

—No t'entenc, vida meva.

El padrí està absolutament desconcertat. L'amargura que li rosegava els ossos abans d'entrar dins la cambra en un instant s'ha transformat en estupor.

—M'ha visitat durant la nit per dir-me que havia arribat el moment de partir. Que sempre ha estat una estrella que només havia davallat a la terra per un motiu, que era donar-me la vida, i que ara se n'havia de tornar al seu lloc. Però que no hem de tenir pena, perquè cada dia ens mirerà des d'allà dalt i que jo, totes les nits que vulgui li podré xerrar i veure-la, perquè maldament canviï de lloc, sempre la reconeixeré, perquè serà la que més brilli de totes.

Un calfred recorre de dalt a baix en Felip, perquè tot i que el que li conta en Miquel pareix impossible, es remuntra tres dècades enrere, quan na Coloma tenia set o vuit anys, que durant molt temps va tenir la curolla que era una estrella que havia davallat a la terra solament per un temps i que, després de complir una missió molt important, es tornaria penjar al llençol de la nit.

Així que envoltat d'una aura d'emoció, decideix no fer-li més preguntes. Cercava la manera de conhortar el nin i ha estat el petit qui li ha compost el cor a ell. Ja pensarà més endavant, quan tot s'hagi calmant una mica, si és possible que a la vida estiguem envoltats de màgia, i que aquesta, aparegui en els moments menys esperats.

Es limita asseure-s'hi devora, i amb suavitat li acarona el rostre.

Al mateix temps que son pare transmet l'esperverada notícia al seu nebot, na Paula es canvia de roba per començar a realitzar les gestions i telefonades pertinents a la defunció de la germana petita, mentre no pot aturar de pensar en el que ha fet anit passada i les conseqüències que portarà el seu acte.

La idea que ha dut a terme li havia aparegut de sobte, com si la imaginació desbordada que tota la vida havia acompanyat na Coloma, s'hagués empeltat en les cèl·lules del seu cervell, al mateix temps que la germana proferia el darrer alè.

En un principi pareix que tot ha sortit rodat, tot i que no sap cert què deu estar explicant el nin al padrí en aquells moments, ni si l'ancià ho deu creure. Les infermeres del torn de nit no li havien posat cap emperò quan els hi havia demanat permís per a visitar la criatura a les dues de la matinada, després de donar-li l'última besada a na Coloma, i en Miquel, mig endormiscat, no l'havia reconeguda quan li parlava des d'un racó de l'estança, camuflada en la penombra.

Ara tan sols queda esperar que tant infantó com padrí hagin cregut que la fantasia que na Coloma havia creat quan era nina, sobre la vida secreta de les estrelles, per alguna força desconeguda o sobrenatural s'hagi fet realitat. Per ventura d'aquesta manera els serà més fàcil portar una llosa tan feixuga.

El patiment propi, ja s'encarregarà d'alleugerir-lo com pugui. ■

Almorratxa, vidre i tradició a Catalunya

Sota el nom de “Almorratxa, vidre i tradició a Catalunya”, l'Obreria de Santa Cristina conjuntament amb l'Associació d'Oficis Tradicionals Antics i el Consorci de Comerç, Artesania i Moda de la Generalitat de Catalunya, organitzen una sèrie d'actes al voltant d'un element tan singular dins el Ball de Plaça com és l'almorratxa, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Lloret de Mar i el Museu d'Art Medieval. Aquestes activitats s'emmarquen en el fet que Lloret és aquest any Capital de la Cultura Catalana.

El programa d'actes és el següent:

21 de juliol, a l'1 del migdia, inauguració de l'**exposició d'almorratxes**.

Del 25 de juliol al 11 d'agost, exposició d'almorratxes a la planta de secretaria de l'Ajuntament de Lloret (hores de visita de 8 del matí a 3 de la tarda dels dies laborables)

29 de juliol, d'11 a 13 h i de 16 a 18 h, a la plaça de l'Ajuntament, **taller d'elaboració d'almorratxes** a càrrec del mestre vidrier Fran Carnerero.

29 de juliol, a les 18.30 h, a la sala d'actes de l'Ajuntament de Lloret de Mar, **Mostra on the Road** –especial vidre–, amb la projecció dels audiovisuals *Glas* (1958) de Bert Haanstra, *Glass* (2020) de Martí Cruz i Pròsper Riba, *Material ambigu* (2022) de Gloria Bonet i Produccions Mínimes, *Bufar i fer ampolles* (2022) d'Alberto Redondo i *Almorratxa* del Museu d'Art Medieval.

29 de juliol, a les 19.15 h, a la sala d'actes de l'Ajuntament de Lloret de Mar, **ponència sobre l'almorratxa** a càrrec del mestre vidrier Paco Ramos.

Esperem que sigui del vostre interès.

Ajuntament de
Lloret de Mar

MEV
MUSEU D'ART
MEDIEVAL

CCC
LLORET
2023
Capital de la
Cultura
Catalana

CCAM
Consorci de Comerç,
Artesania i Moda
de Catalunya

Generalitat
de Catalunya

DOFI JET
BOATS

45 anys del cor Alba de Prima a Santa Cristina

Jordi Rocas

La Festa Major del 2022, es va escaure el 45è aniversari que el cor parroquial Alba de Prima acompanya les celebracions dels Perdons i de la diada de Santa Cristina durant la missa d'aquestes dues festes. Tractant-se de Lloret, aquesta longevitat és tot un rècord per a una coral amateur, i més en aquests temps que tot el que vol esforç, com grups de cant, teatre, música, etc., a la nostra vila és poc valorat per la societat.

Durant aquests 45 anys, el cor ha vist passar pel seu davant un bon grapat de gent –obers, obreres, alcaldes, regidors, rectors de la parròquia–, i dins seu, molts cantaires i uns quants directors.

El 1974, arriba de Llançà un nou rector, Mn. Josep Benet, destacat músic, que immediatament funda una coral infantil i un any més tard convida a apuntar-s'hi gent veterana procedent d'altres corals lloretenques. Amb tots plegats comença la singladura d'aquest cor, de nom ben mariner, Alba de Prima, que són les darreres llums del dia quan el sol s'ha post. Aquest cor es dedica a acompanyar les celebracions parroquials, sense ànim d'entrar en el camp coral, que ja estava cobert per les altres propostes corals existents.

Aquest cor va comptar sempre amb acompanyament de piano i orgue als assajos i celebracions. Del primer moment, dirigit per Glòria Yubero i Mn. Josep Benet; poc després, amb la destacada pianista i professora d'aquest instrument, Carme Riera, i el recordat Josep Bernat. Ambdós, faltant Mn. Josep Benet, també dirigiren el cor i li donaren continuïtat. Es comptà més tard amb la direcció d'Ester Ramos, Rosa Maria Fauria, Núria Ginesta, Josep M. Ventura, Isabel Bernal i darrerament Andor Sindoni. També compta amb l'acompanyament al piano i orgue, actualment, d'Anna Puig i, esporàdicament, de Conxi Lacueva.

Com tots els grups, el cor ha passat i passarà etapes de tots colors: de més gent, de menys gent, de més qualitat musical i de menys, però sempre ha anat tirant endavant saltant tot els entrebancs que ha trobat en aquest llarg camí.

Qui hi havia a Santa Cristina abans de l'Alba de Prima?

Del 1963 al 1976, hi trobem cada any la Coral Polifònica de Girona, formació que dirigí el prestigiós músic gironí Josep Viader, i abans d'ells hi trobem el típic acompanyament d'orquestra. De les formacions que destaquen d'aquelles festes majors, hi ha La Principal de Llagostera, La Principal Amerense, La Principal de Girona, L'Art Gironí, La Moderna i l'AMOGA. Aquesta darrera faria una llarga estada en la nostra festa acompanyant la processó i el Ball de Plaça fins fa pocs anys, que es varen acomiadar a la francesa, en deixar de ser el seu cap el mestre Josep Llorens per jubilació. Així, algunes d'aquestes formacions varen ser les encarregades d'acompanyar la missa de la diada de la patrona, ja que encara avui mateix les cobles orquestra fan misses, passades, sardanes, concerts i balls,

elements imprescindibles de tota festa major de finals del segle 19 i tot el 20.

D'aquella “fugida” de l'AMOGA ençà, l'acompanyament de la processó i el Ball de Plaça va a càrrec de la cobla Bisbal Jove, que s'hi troba la mar de bé, en aquesta nostra festa.

També, com ens recorda la majòlica que trobem a la façana de la casa de l'ermità a Santa Cristina, el baríton Marcos Redondo va fer-hi algunes intervencions. Així mateix ens ho apunta l'historiador Pons Guri en el *Llibre de Santa Cristina* quan diu: “De tant en tant, el baríton Marcos Redondo acudeix a la festa i porta a Santa Cristina el present de la seva veu poderosa que durant l'ofici posa en vibració tota l'ermita”.

D'aquests 45 anys del cor Alba de Prima, n'ha quedat música escrita expressament per a Santa Cristina: un himne escrit per l'anglès resident a Lloret durant anys E. G. Borrell, amb lletra de Mn. Josep Benet, *Himne a Santa Cristina*, interpretat cada any per la festa, un goigs nous per iniciativa del mateix senyor rector, amb música del monjo montserratí Odiló Planàs i lletra del poeta Josep Carner, i alguns motets escrits per Josep Bernat amb adaptacions d'ell mateix de músiques nostrades com *Marina* i *La bella Dolores*, molt apreciades sobretot pels cantaires del cor, motets que formen part també esporàdicament del repertori de la diada de la nostra festa.

La salve que es canta durant la processó a les envistes de la Mare de Déu de Gràcia fou gravada pel cor Alba de Prima als estudis de Nova Ràdio Lloret i durant uns quants anys es transmetia per aquesta emissora perquè tothom la pogués sentir alhora. Sembla que hi ha hagut un canvi de criteri i s'ha volgut que fos en llatí. El cor la va gravar en català, i també, per què no, ho podia haver fet perfectament en llatí.

Quaranta-cinc anys per Lloret és una fita més que bona, ja que és una prova de resistència. En un poble on tot és volàtil i de consum immediat i ràpid, d'avui per ahir, el cor ha sabut invertir-ho amb solidesa.

Que sigui per molts anys.■

Recull d'imatges 2022-2023

música

A SANTA CRISTINA

Obreria de Santa Cristina

Concerts d'estiu

2023

Organitza:

Venda d'entrades a taquilla

Hi haurà servei de restauració

Plaça del Pi / **Preu:** 25€

DIVENDRES 4 AGOST · 22.30h

EL SON DE LA RAMBLA

Música cubana

Plaça del Pi / **Preu:** 25€

DIVENDRES 11 AGOST · 22.30h

COBLA CONTEMPORÀNIA

Temes musicals actuals al ritme de sardana

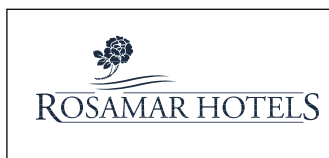
Ermita de Santa Cristina / **Preu:** 25€

DIVENDRES 18 AGOST · 22.30h

**CONCERT LÍRIC
"LES DONES DE PUCCINI"**

Tina Gorina, soprano
Stanislav Angelov, piano

www.musicaasantacristina.org

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Lloret de Mar

Diputació
de Girona

